

τι θα πει η μάνα σου όταν δει το πτώμα σου

Αργυρώ Βώβου

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Αθήνα 2022

Η Αργυρώ Βώβου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1995. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών Αθήνας. Από το 2015 γράφει θεατρικά έργα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981120445

Email: argirovovou@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (2021-2022) με εισηγητές την Ανθή Τσιρούκη και τον Θανάση Τριαρίδη.

***

Το θεατρικό έργο *“τι θα πει η μάνα σου όταν δει το πτώμα σου”* της Αργυρώς Βώβου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα] *** Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Στον ταξιτζή που όταν ήμουν 5 χρονών μου ζήτησε να μη βγάλω το κεφάλι μου έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου γιατί *“μπορεί να περάσει καμιά νταλίκα και να το κόψει.”*

Περίληψη:

Ο θάνατος απεργεί. Η γη έχει γεμίσει νεκροζώντανους που θα έπρεπε να είχαν πεθάνει αλλά δεν έχουν πεθάνει ακόμη και απλώς περιφέρονται ο καθένας με τις πληγές και τις αρρώστιες του. Η Σάνα θέλει να αυτοκτονήσει αλλά δεν μπορεί να βρει τον τρόπο. Στην αποβάθρα ενός σταθμού θα γνωρίσει τον Μίκυ έναν ταξιτζή που θα της μιλήσει για την «τελευταία τρύπα της φλογέρας» μια χωροχρονική πύλη που οδηγεί τους ανθρώπους στη νύχτα της σύλληψης τους. Η Σάνα σκοπεύει να χρησιμοποιήσει την πύλη ώστε να αποτρέψει την σύλληψη του εαυτού της και να εκμηδενίσει την ύπαρξη της.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΚΥ: Ζει και εργάζεται ως ταξιτζής. Στην πραγματικότητα είναι ο θάνατος ινκόγκνιτο και απεργεί.

ΣΑΝΑ: 27 ετών. Αποτυχημένη αυτόχειρας λόγω της απεργίας του θανάτου.

ΦΙΟΡ: Ένας 39χρονος άντρας. Δραπέτης από τις φυλακές.

ΤΟ ΑΥΤΙ: Μια χωροχρονική πύλη που θα οδηγήσει τη Σάνα στην τελευταία τρύπα της φλογέρας, τη βραδιά δηλαδή της σύλληψης της. Ακούει στο όνομα Άλμπερτ Χολλ.

ΜΑΝΙΑ: Η μητέρα της Σάνα που όμως δεν γνωρίζει ακόμη ότι είναι η μητέρα της.

ΧΩΡΟΣ: Αποβάθρα ενός σταθμού και ένας κήπος.

1

(Στην αποβάθρα ενός σιδηροδρομικού σταθμού. Ο Μίκυ ο ταξιτζής ύστερα από μια εξαντλητική βάρδια στη δουλειά κάθεται σε ένα παγκάκι. Τρώει λαίμαργα τα πόδια του και γενικά ο,τι βρει μπροστά του. Μια γυναίκα τρέχει να προλάβει κάτι.)

ΜΙΚΥ: *(απευθυνόμενος στη γυναίκα που τρέχει)* Που πας; Τρέχεις να προλάβεις ε; Τρέχα! *(χλιμντρίζει σαν άλογο)* Σε περιμένει το κοτόπουλο. Σφαγμένο στην κατάψυξη. Δίχως κεφάλι και με βγαλμένα όλα του τα πούπουλα. Κοπανιέται, κοπανιέται, ντάπα-ντούπα, τοκ, τοκ και σου μαγαρίζει το ψυγείο. Στοιβαγμένα τα κεφάλια στα σκουπίδια σας. Διακόσια κοτοκέφαλα το ένα πάνω στο άλλο. Και τα σώματα τους μέσα στα ψυγεία σας. *(με ύφος υπερβολικά δραματικό)* Να ξεπαγιάζουν. Ρε τα καημένα τα κοτόπουλα. *(χλιμντρίζει σαν άλογο και παριστάνει την κόρη)* Τα βαγόνια ανοίγουν πόρτες και ξερνάνε κόσμο. Άντε! Τρέχα να πας να βουλιάξεις στο νεροχύτη σου. Άντε! Ντάπα - ντούπα, τοκ - τοκ! Κάποια καλύτερη νοικοκυρά από εσένα που δε γυρίζει με το τελευταίο τρένο είναι ήδη στην κουζίνα της. Έχει βγάλει το κοτόπουλο από το ψυγείο και το έχει μαγειρέψει. Στους 180 με πατάτες. Αλλά το καημένο ενώ έχει ψηθεί είναι ακόμα ζωντανό. *(γελάει)* Πάει το παιδί της νοικοκυράς να φάει το μπουτί και τρώει κλωτσιδί στη μάπα. *(γελάει αυτοχαστουκίζεται και κλωτσάει τον εαυτό του στο πρόσωπο)* “Μαμά! Μαμά! Βοήθεια! Το φαΐ μας κουνιέται! Μαμά!” *(γελάει)* Α, ρε. Το βαγόνι καταπίνει ανθρώπους. *(χλιμντρίζει σαν άλογο)* Τι με κοιτάτε ρε τόση ώρα; Τι διάολο; Τον καθρέφτη σας βλέπετε; *(γελάει και παθαίνει μια κρίση βήχα)* Ρε τα κοτοπουλάκια.. Μπα τι έγινε; Χάλασε το τρένο; Άλλη κούρσα δεν έχει. Κάνω διάλειμμα. Μπήκε πριν ένας σε πλήρη αποσύνθεση. Πήγε να ανοίξει το στόμα του να μου πει που να τον πάω και του έπεσε το στόμα στο πάτωμα. Δέκα λεπτά το ψάχναμε. Έχω αφήσει τα παράθυρα ανοιχτά, να ξεβρωμίσει το ταξί. Δεν έχει κούρσα μέχρι να ξεβρωμίσει. Να πάτε με τα πόδια σπίτι. Τι φοβάστε; Μην πεθάνετε; Αφού ο θάνατος απεργεί. *(κρίση γέλιου που σταματάει απότομα παίρνοντας διδακτικό ύφος)* Αν δεν ήσασταν τέτοια κούτσουρα δεν θα σας έκαιγαν τα τζάνια. *(χαμογελάει ειρωνικά)* Ρε τα κοτοπουλάκια.... *(χλιμντρίζει σαν άλογο και γελάει)*

2

(Ο Μίκυ συνεχίζει να τρώει λαίμαργα διάφορα. Μια γυναίκα που κρατά το κεφάλι της στερεωμένο με τα χέρια της τον πλησιάζει.)

ΣΑΝΑ: Να ρωτήσω κάτι;

(Ο Μίκυ την αγνοεί και συνεχίζει να τρώει λαίμαργα και με θόρυβο)

ΣΑΝΑ: Συγνώμη;

(την αγνοεί)

ΣΑΝΑ: Σας μιλάω! Με ακούτε;

ΜΙΚΥ: Ποιος;

ΣΑΝΑ: Εγώ! Εδώ, μπροστά σας!

ΜΙΚΥ: Α; Α, α, α.... *(κρίση γέλιου)*

(Ο Μίκυ ξεκινά να γελά και να χτυπιέται. Χειροκροτεί την Σάνα και της πετάει αντικείμενα σαν να διασκεδάζει με την εικόνα της. Βγάζει ήχους τρωκτικού και ρουθουνίζει σαν γουρούνι. Πνήγεται και ξεκινά μια κρίση δυνατού και θορυβώδους βήχα.)

ΜΙΚΥ: *(με πολύ σοβαρό ύφος)* Τι θες;

ΣΑΝΑ: Ξέρετε τι ώρα έχει τρένο;

ΜΙΚΥ: *(έτοιμος να σκάσει στα γέλια)* Τι να έχει;

ΣΑΝΑ: Τρένο.

ΜΙΚΥ: *(πνίγοντας τα γέλια του)* Πώς;

ΣΑΝΑ: *(ουρλιάζοντας)* Τρέ-νο. Τρένο!

ΜΙΚΥ: Α, τρένο...

ΣΑΝΑ: *(με εμφανή νευρικότητα)* Ναι, ναι τρένο. Μήπως ξέρετε τι ώρα έχει;

ΜΙΚΥ: Τρένο; Τρένο για που;

ΣΑΝΑ: Για οπουδήποτε.

ΜΙΚΥ: *(με μπουκωμένο στόμα)* Μμμ...δεν έχει άλλο. Χάλασε.

ΣΑΝΑ: Τι είναι αυτό; Τι τρώτε; Έχω να φάω δύο εβδομάδες...

ΜΙΚΥ: *(μπουκωμένος κοιτάζει το εξώφυλλο του βιβλίου που τρώει) Το μαύρο κουτί. Είναι θεατρικό έργο. Το ξέχασαν στο ταξί. Θες; (Ο Μίκυ σκίζει μια σελίδα και διαβάζει) “Το δέντρο είναι ένα πολυετές ξυλώδες φυτό...τα κλαδιά τεντώνονται...να απεγκλωβιστούν από τον κορμό...” και μπλαμπλαμπλαμπλα (καταβροχθίζει τη σελίδα και σκίζει άλλη μια σελίδα που την προσφέρει στη Σάνα)*

ΣΑΝΑ: Ευχαριστώ.

(Η Σάνα ξεκινά να μασουλάει τη σκισμένη σελίδα ανόρεκτα. Φτύνει τη μασημένη σελίδα με αηδία. Ο Μίκυ ξεκαρδίζεται.)

ΣΑΝΑ: Έχω πεθάνει;

ΜΙΚΥ: *(προσπαθώντας να δαγκώσει τους αγκώνες του) Κρέας! Κρέας!*

ΣΑΝΑ: Έχω πεθάνει.

ΜΙΚΥ: *(κάνει να δαγκώσει την πατούσα του άλλα παθαίνει κράμπα και γελάει) Κροάμπα! Κροάμπα! (χλιμντρίζει σαν άλογο και βήχει)*

ΣΑΝΑ: *(πανηγυρίζοντας) Επιτέλους! Ναι, το ‘κανα. Τα κατάφερα! Επιτέλους! Πέθανα. Πέθανα! (επιφώνημα χαράς) Πέθανα και είμαι... είμαι, στην κόλαση;*

ΜΙΚΥ: Όχι, όχι ρε κοπέλα μου.

ΣΑΝΑ: Ξέρω, ξέρω ξέρω! Μη μου το πεις. Είμαι στο πουργκατόριο.

ΜΙΚΥ: Νο.

ΣΑΝΑ: Τότε που είμαι;

ΜΙΚΥ: Εδώ.

ΣΑΝΑ: Που εδώ; Τι μέρος είναι αυτό;

ΜΙΚΥ: Εδώ.

ΣΑΝΑ: Α, δηλαδή... δεν πέθανα;

ΜΙΚΥ: Όχι βέβαια.

ΣΑΝΑ: Αφου αποκεφαλίστηκα.

ΜΙΚΥ: Ε, και;

ΣΑΝΑ: Έχω να φάω δύο εβδομάδες. Και να κοιμηθώ άλλες τέσσερις.

ΜΙΚΥ: Ε, και;

ΣΑΝΑ: Έχω πει ο,τι δηλητήριο υπάρχει. Και χάπια.

MIKY: Ε, και;

ΣΑΝΑ: Έχω σκίσει τις φλέβες μου. Έχω καταπιεί γυαλί. Έχω κρεμαστεί. Από μια γέφυρα. Το σχοινί έσπασε και έπεσα με δύναμη στην άσφαλτο ενός αυτοκινητόδρομου. Με πάτησαν και δυο αμάξια. Άλλο ένα έπεσε πάνω μου όταν σηλώθηκα και πήγα να διασχίσω το δρόμο. Ήθελα να διασχίσω το δρόμο να περάσω απέναντι που ήταν οι γραμμές του τρένου. Πέρασα το δρόμο πήγα στις γραμμές ο συρμός πέρασε από πάνω μου και Κλατς! Μου ‘κοψε το κεφάλι.

MIKY: Ε, και;

ΣΑΝΑ: Τι “ε και” ρε; Τι “ε και” ; Βλέπεις έναν άνθρωπο μπροστά σου που κουβαλάει με τα χέρια του το κεφάλι του και εσύ αυτό που έχεις να πεις είναι “ε και”;

MIKY: *(μπουκωμένος και αδιάφορος)* Ναι.

ΣΑΝΑ: Τι ρόλο βαράς εσύ; Από που βγήκες;

MIKY: *(μπουκωμένος τεντώνει το χέρι του για χειραφία)* Με λένε Μίκυ. Και είμαι ταξιτζής.

ΣΑΝΑ: Σάνα.

MIKY: *(γλείφει το χέρι του επειδή άγγιξε το χέρι της Σάνα)* Σάνα. Σάνα! Σάνα; Σάνα. Σάνα! Καλημέρα, είμαι η Σάνα! Καλησπέρα είμαι η Σάνα. Καληνύχτα με λένε Σάνα; *(χλιμντριίζει σαν άλογο)* Σάνα! Σάνα!

ΣΑΝΑ: Σκάσε.

MIKY: Σάνα. Μου αρέσει. Μου αρέσει πολύ αυτό το όνομα. Ωραίο. Σου πάει. *(αφήνει ένα ρέψιμο)* Αυλαία! *(γελάει)*

ΣΑΝΑ: Δε μου λες...Μίκυ σωστά; Είπαμε ότι είσαι ταξιτζής ε;

MIKY: Ναι. Πολύ σωστά.

ΣΑΝΑ: Πόσα θες για να με πας στην παραλία;

MIKY: Ποια παραλία;

ΣΑΝΑ: Δεν ξέρω. Κάποια παραλία...

MIKY: Εδώ κοντά; Ή αλλού;

ΣΑΝΑ: Εδώ κοντά. Ξέρω γω;

MIKY: Α εδώ κοντά...

ΣΑΝΑ: Πόσα;

MIKY: *(μουρμουρίζει ασυνάρτητους υπολογισμούς)* Εξήντα.

ΣΑΝΑ: Εξήντα;

ΜΙΚΥ: Δεν έχεις;

ΣΑΝΑ: Που να τα βρω;

ΜΙΚΥ: Ε να πας με τα πόδια τότε. Που είναι και γυμνασμένα βλέπω...

ΣΑΝΑ: *(στήνει τα πόδια της μπροστά του με σκοπό να φανεί θελκτική)* Κοίτα Μίκυ, τα χρήματα που θες για να με πας στην παραλία μπορεί να μην τα έχω. Αλλά υπάρχουν και άλλοι τρόποι να με πας εκεί που θέλω.

ΜΙΚΥ: *(γελάει)*

ΣΑΝΑ: Λοιπόν; Τι λες;

ΜΙΚΥ: Σοβαρέψου κοπέλα μου. Τι εικόνα είναι αυτή;

ΣΑΝΑ: Γιατί; Τι έχω;

ΜΙΚΥ: Τι πήγες και έκανες στον εαυτό σου;

ΣΑΝΑ: Εγώ φταίω; Και τι να κάνω; Αφού έχει απεργία...

ΜΙΚΥ: Ε για να απεργεί ο θάνατος θα έχει και αυτός τους λόγους του.

ΣΑΝΑ: Τι λόγους έχει δηλαδή;

ΜΙΚΥ: Δεν ξέρω και ούτε με νοιάζει. Κουράστηκα πια. Δουλεύει ο θάνατος; *“Γιατί δουλεύει; Δε θέλουμε. Μπουχουχου. Θέλω τη προγιαγιά μου πίσω!”* Απεργεί ο θάνατος; *“Τι είναι αυτά; Εμείς θέλουμε να πεθαίνουμε. Απεργία που απεργεί ο θάνατος! Απεργία στο να υπάρχουμε. Πάμε αδέρφια!”* Απεργεί ο θάνατος, δε θέλουμε. Δουλεύει ο θάνατος πάλι δε θέλουμε. Ε τι σιατά θέλουμε;

ΣΑΝΑ: Σοβαρολογείς; Έχουν περάσει δύο μήνες. Δε θα μας χωράει ο πλανήτης σε λίγο.

ΜΙΚΥ: Και τι φταίει ο θάνατος που εμείς είμαστε πολλοί;

ΣΑΝΑ: Εγώ θέλω να πεθάνω.

ΜΙΚΥ: Γιατί;

ΣΑΝΑ: Να μη σε νοιάζει. Είναι δικαίωμα μου. Εντάξει;

ΜΙΚΥ: Δεν αντιλέγω. Αλλά γιατί τόσες πληγές; Μια πρώτη προσπάθεια αρκούσε. Άλλωστε με το που θα λήξει η απεργία όλοι οι νεκροζώνταντοι θα πεθάνουν. Δωρεάν και αυτόματα.

ΣΑΝΑ: Και εσύ που το ξέρεις;

ΜΙΚΥ: Έχω τις πηγές μου εγώ.

ΣΑΝΑ: Έχεις τις πηγές σου ε; Μπραβο. Δε μας χέζεις και εσύ ρε μαλάκια ταξιτζή; Λέω εγώ τώρα...

ΜΙΚΥ: Ρε άκου με. Ξέρω τι σου λέω. *(χλιμντρίζει σαν άλογο)*

ΣΑΝΑ: Χέστηκα. Αη στο διάολο πια. Τώρα δηλαδή μέχρι να λήξει η απεργία του θανάτου εγώ θα πρέπει να κουβαλάω το γαμημένο το κεφάλι μου με τα χέρια μου. Ωραία.

ΜΙΚΥ: Ε και εσύ ρε κορίτσι μου πώς πήγες και έγινες έτσι; Δηλαδή με συγχωρείς, τι θα πει η μάνα σου όταν δει το πτώμα σου;

ΣΑΝΑ: Η μάνα μου; *(γελάει)* Δεν ξέρω καν το όνομα της.

ΜΙΚΥ: Α. Κακό. Πολύ κακό αυτό.

ΣΑΝΑ: *(ικετευτικά με ύφος κουταβιού)* Θα με πας στην παραλία;

ΜΙΚΥ: Και τι θες να κάνεις εκεί;

ΣΑΝΑ: Έχεις ακούσει για το ελεφαντόψαρο;

ΜΙΚΥ: Το ελεφαντόψαρο; *(γελάει)* Τι είναι αυτό; Ψάρι;

ΣΑΝΑ: Ψάρι. Ναι.

ΜΙΚΥ: Ωραία. Και τι κάνει αυτό το ψάρι δηλαδή;

ΣΑΝΑ: Τρώει ανθρώπους.

ΜΙΚΥ: Α, σαν τον καρχαρία.

ΣΑΝΑ: Ακριβώς σαν τον καρχαρία. Θα με πας λοιπόν στην παραλία. Θα σου δώσω το κεφάλι μου και θα το πετάξεις μέσα στη θάλασσα. Βαθιά. Πολύ βαθιά. Όσο πιο βαθιά μπορείς. Τότε, το κεφάλι μου θα γεμίσει νερό και θα βουλιάξει. Και εκεί στον πάτο της θάλασσας θα έρθει το ελεφαντόψαρο. Μέσα σε 20 λεπτά θα μου έχει φάει ολόκληρο το κεφάλι. Θα ξεκινήσει από τα μάτια.

ΜΙΚΥ: *(γελάει)* Και γιατί να πας να το κάνεις αυτό;

ΣΑΝΑ: Τι γιατί; Για να πεθάνω ρε ηλίθιε! Γιατί λέει...

ΜΙΚΥ: Αν δεν λήξει ο θάνατος την απεργία του δεν πεθαίνεις...

ΣΑΝΑ: Ναι αλλά το ελεφαντόψαρο θα μου φάει τα μάτια. Και το μυαλό.

ΜΙΚΥ: Ακριβώς!

ΣΑΝΑ: Άρα ούτε θα βλέπω, ούτε θα σιέφτομαι.

ΜΙΚΥ: Και θα βλέπεις και θα σιέφτεσαι.

ΣΑΝΑ: Μα πως; Χωρίς μάτια; Χωρίς μυαλό;

ΜΙΚΥ: Το ελεφαντόφαρο θα σε φάει ζωντανή.

ΣΑΝΑ: Ναι.

ΜΙΚΥ: Θα σε χωνέψει ζωντανή.

ΣΑΝΑ: Ναι.

ΜΙΚΥ: Και μετά...

ΣΑΝΑ: Ναι;

ΜΙΚΥ: Θα σε χέσει. Ζωντανή.

ΣΑΝΑ: Α.

ΜΙΚΥ: Θα είσαι ακόμη ζωντανή με τα μάτια το μυαλό σου και το όμορφο πρόσωπό σου μασημένα χωνεμένα και χεσμένα από ένα ελεφαντόφαρο.

ΣΑΝΑ: Και θα ζω ακόμη;

ΜΙΚΥ: Θα ζεις μέσα σε μια σκατούλα.

ΣΑΝΑ: Και τώρα που ζω;

ΜΙΚΥ: Εδώ. Στον πλανήτη.

ΣΑΝΑ: Σιγά τον πλανήτη.

ΜΙΚΥ: Υπομονή. Με το που θα λήξει η απεργία θα σωριαστείς και θα πεθάνεις. Δωρεάν και αυτόματα. Θα δεις.

ΣΑΝΑ: Και μέχρι τότε;

ΜΙΚΥ: Υπομονή.

ΣΑΝΑ: Δε γίνεται. Κάτι πρέπει να κάνω.

ΜΙΚΥ: Θα περιμένεις. Όπως όλοι μας.

ΣΑΝΑ: Πόσο ακόμα; Το μόνο που κάνω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου είναι να περιμένω. “Θα φτιάξουν τα πράγματα Σάνα.” “Μην απογοητεύεσαι Σάνα.” “Κάποτε θα είσαι και εσύ χαρούμενη Σάνα.” “Ηρθες σε αυτόν τον κόσμο για κάποιο λόγο Σάνα.” “Είσαι... ξεχωριστή.” . Στα αρχίδια μου ρε. Στα αρχίδια μου. Με γέννησε μια τρελή που δεν γνώρισα ποτέ μου και που με παράτησε για να πεθάνω δίπλα στη θάλασσα. Ακούς Μίκυ; Με βρήκαν δίπλα στη θάλασσα γεννημένη μόλις λίγες ώρες με ένα γραμμα δίπλα μου. “Το μωρό αυτό είναι σπέρμα του σατανά. Ενός δαίμονα που ήρθε και έκανε έρωτα μαζί μου μέσα σε ένα φρικτό όνειρο. Με το που εκσπερμάτωσε ο δαίμονας έπιασε την καρδιά του σωριάστηκε και πέθανε ενώ ήταν ακόμη μέσα

μου. Την φύτεψε μέσα μου και πέθανε. Δε μπορώ να κρατήσω αυτό το μωρό. Δεν κατάφερα όμως ούτε και να το σκοτώσω. Ας κρίνει η θάλασσα. Ονομάστε τη Σάνα". (γελάει) Σάνα.

MIKY: Σε ρώτησα;

ΣΑΝΑ: Όχι.

MIKY: Εωραία βρε κορίτσι μου. Τι μου τα λες τότε;

ΣΑΝΑ: Πήγαινε με στη θάλασσα.

MIKY: Εξήντα.

ΣΑΝΑ: Σε παρακαλώ.

MIKY: Είπαμε, εξήντα.

ΣΑΝΑ: (κουρασμένη) Ξέρω ότι δεν υπάρχει παράδεισος. Αλλά όλο και κάτι θα υπάρχει για μένα εκεί έξω. Έτσι δεν είναι; Κάτι καλύτερο από αυτό που ζω.

MIKY: Και εγώ που θες να ξέρω;

ΣΑΝΑ: Να σου πω τι θα μου άρεσε; Θα ήθελα να μπορώ να διαλέξω. Δε θέλω ούτε λιβάδια ούτε τίποτα. Ένα πράγμα θέλω. Τον Απόλλωνα. Η τελευταία φορά που ένιωσα ευτυχισμένη ήταν πριν από δώδεκα χρόνια. Τη βραδιά που είχε ξεφύγει ο Απόλλωνας το σκυλί αυτών που έμεναν στο μεγάλο ξύλινο σπίτι πίσω από το σχολείο. Τον βρήκα και τον κράτησα για μια ολόκληρη νύχτα μαζί μου. Ένιωθα ευτυχισμένη. Σαν να μου άνηκε όλος ο κόσμος. Μέχρι που με πήραν χαμπάρι από το ίδρυμα νόμιζαν ότι τον έκλεψα και παραλίγο να με δειρουν αλλά κάθε φορά που σήκωνε χέρι η μεγάλη νυφίτσα εκεί μέσα ο Απόλλωνας της έδειχνε τα δόντια του. Τελικά τη δάγκωσε. Πολύ το χάρηκα. Την επόμενη μέρα όταν τον γύρισα σπίτι του οι άνθρωποι που τον είχαν δεν είχαν καν παρατηρήσει την απουσία του. Τότε κατάλαβα ότι δεν έπρεπε να τους τον είχα γυρίσει. Έπρεπε να τον πάρω και να φύγουμε μαζί για κάπου πολύ μακριά. Θα τα είχαμε καταφέρει. Μπορεί να ήμουν μικρή αλλά με τον Απόλλωνα δίπλα μου κανείς δε θα τολμούσε να τα βάλει μαζί μου. Ήμουν σίγουρη ότι και αυτός το ίδιο με εμένα σκέφτηκε. Κάθε φορά που τον έβλεπα πίσω από τα κάγκελα της αυλής του μεγάλου ξύλινου σπιτιού κλαψούριζε σαν να με ικέτευε να κάνω κάτι. Να τον πάρω μαζί μου. Συνεχώς το σχεδιάζα. Ποτέ δεν το τόλμησα. Μια μέρα πέρασα και δεν ήταν εκεί πια. Μετακόμισαν. Τον έχασα. Και τώρα πια ξέρω ότι αυτή ήταν η μοναδική ευκαιρία που μου έδωσε η ζωή για να είμαι ευτυχισμένη. Ο δικός μου παράδεισος θα είναι ένα μέρος που θα είμαι μόνο εγώ και ο Απόλλωνας.

MIKY: Ωραία είναι τα σκυλιά δε λέω. Πολύ τα κάνω κέφι. Αλλά σαν τα κοτόπουλα δεν είναι...

ΣΑΝΑ: Τα κοτόπουλα;

ΜΙΚΥ: Ναι, ναι. Τα κοτόπουλα. Αυτά τα μικρά φουσιωτά πλασματάκια που ενώ έχουν φτερά δεν πετάνε. Τα καημένα τα κοτόπουλα. Δεν πρέπει να τα ξεχνάμε. Πόσο θα έχουν κουραστεί με όλο αυτό που γίνεται...

ΣΑΝΑ: Είναι κουραστικό. Αλλά και εθιστικό.

ΜΙΚΥ: Εθιστικό;

ΣΑΝΑ: Δεν έχεις δοκιμάσει;

ΜΙΚΥ: Τι να δοκιμάσω;

ΣΑΝΑ: Ξέρεις...

ΜΙΚΥ: Τι να...; Απαπα. Όχι, όχι βέβαια. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά.

ΣΑΝΑ: Τότε να το δοκιμάσεις Μίκυ. Γιατί στο ορρίζομαι, δεν υπάρχει τίποτα πιο ηδονικό από το να σκοτώνεις τον εαυτό σου χωρίς να πεθαίνεις.

ΜΙΚΥ: *(γελάει και χλιμντρίζει σαν άλογο)*

ΣΑΝΑ: *(γελάει και χλιμντρίζει σαν άλογο)*

3

(Μια βαλίτσα πετάγεται από το πουθενά και προσγειώνεται με εκκωφαντικό θόρυβο στο πάτωμα. Ο νεαρός που πέταξε τη βαλίτσα πλησιάζει τον Μίκυ.)

ΦΙΟΡ: Να ρωτήσω κάτι;

ΜΙΚΥ: Τέρμα αριστερά θα πας. Δίπλα από την πόρτα για το φαστφουντάδικο.

ΦΙΟΡ: Σε μένα μιλάς;

ΜΙΚΥ: Ναι.

ΦΙΟΡ: Και που μου είπες να πάω;

ΜΙΚΥ: Άντε πάλι. Τέρμα αριστερά. Δίπλα από την πόρτα για το φαστφουντάδικο είπα. *(χλιμντρίζει)* Έτσι είναι αυτά. Από την παραγωγή απευθείας στην κατανάλωση... Δυο πόρτες έχει η ζωή.. *(γελάει και χλιμντρίζει)*

ΦΙΟΡ: Τέρμα αριστερά;

ΜΙΚΥ: Ναι.

ΦΙΟΡ: Και τι θα βρω εκεί;

ΜΙΚΥ: Τουαλέτα.

ΦΙΟΡ: Σε ρώτησα;

ΜΙΚΥ: Δεν ψάχνεις τουαλέτα;

ΦΙΟΡ: Όχι.

ΜΙΚΥ: Με συγχωρείς, μυρίζεις διάρροια.

(Ο Φιορ μυρίζει τον εαυτό του)

ΜΙΚΥ: Ζωντανός ή νεκρός;

ΦΙΟΡ: Ζωντανός.

ΜΙΚΥ: Περίεργο...

ΦΙΟΡ: Γιατί;

ΜΙΚΥ: Γιατί για ζωντανός είσαι ένα πολύ δύσσομο ον. Για πες. Σε βόθρο ζούσες;

ΦΙΟΡ: Όχι.

ΜΙΚΥ: Τότε που;

ΦΙΟΡ: Στη φυλακή.

ΜΙΚΥ: *(χλιμντριίζει και γελάει)*

ΦΙΟΡ: Που είναι το αστείο;

ΜΙΚΥ: *(βήχει)* Σε ξέρω εσένα...

ΦΙΟΡ: Από που;

ΜΙΚΥ: Είσαι ο μικρός Φιορ.

ΦΙΟΡ: Εσύ ποιος είσαι;

ΜΙΚΥ: Εγώ είμαι ο Μίκυ. Ο Μίκυ ο ταξιτζής.

ΦΙΟΡ: Δε σε ξέρω Μίκυ.

ΜΙΚΥ: Σε ξέρω εγώ.

ΦΙΟΡ: Από που;

ΜΙΚΥ: Είχα γνωρίσει τον πατέρα σου.

ΦΙΟΡ: Πότε;

ΜΙΚΥ: Παλιά. Πολύ παλιά. Πάρα πολύ παλιά...

ΦΙΟΡ: Που;

ΜΙΚΥ: Στο ψάρεμα. Στη λίμνη Γόπα.

ΦΙΟΡ: Και εμένα από που με ξέρεις;

ΜΙΚΥ: Μου είχε δείξει μια φωτογραφία σου.

ΦΙΟΡ: Φωτογραφία μου;

ΜΙΚΥ: Ναι. Μια που ήσουν μωρό. Την είχε μαζί. Στο πορτοφόλι του.

ΦΙΟΡ: Και περιμένεις να πιστέψω ότι με αναγνώρισες από μια φωτογραφία που είχες δει παλιά σε ένα πορτοφόλι;

ΜΙΚΥ: Δεν ξεχνάω ποτέ πρόσωπα.

ΦΙΟΡ: Ωστε δεν ξεχνάς πρόσωπα ε; Άσε τα ψέματα κωλόμπατσε...

(Ο Φιορ πάει να χτυπήσει τον Μίκυ. Ο Μίκυ ατάραχος του αρπάζει το χέρι και του το γυρίζει)

ΦΙΟΡ: *(φωνάζει)*

ΜΙΚΥ: Τι κάνει ο πατέρας σου μικρέ Φιορ;

ΦΙΟΡ: Καργιόλη...

ΜΙΚΥ: Ψαρεύει ακόμη;

ΦΙΟΡ: Όχι. Έχει πεθάνει.

ΜΙΚΥ: Τώρα πρόσφατα;

ΦΙΟΡ: Παλιά...

ΜΙΚΥ: Από τι;

ΦΙΟΡ: Πνίγηκε.

ΜΙΚΥ: Που;

ΦΙΟΡ: Σε αυτή τη γαμημένη τη λίμνη. Τη λίμνη Γόπα. Είχε πάει για ψάρεμα. Και πνίγηκε.

ΜΙΚΥ: *(γελάει χλιμντριίζει και βήχει, ύστερα τον αφήνει)*

ΦΙΟΡ: Μπάσταρδε...

ΜΙΚΥ: Πολύ λυπάμαι που το ακούω αυτό για τον πατέρα σου μικρέ Φιορ...

ΦΙΟΡ: Φιορ. Απλά Φιορ.

ΜΙΚΥ: Φιορ. Είσαι ίδιος ο πατέρας σου στην ηλικία που πέθανε. Δε σου το έχουν ξαναπεί;

ΦΙΟΡ: Τελικά είσαι ή δεν είσαι μπάτσος;

ΜΙΚΥ: Όχι δεν είμαι. Αλλά μπορώ να γίνω αν θες. *(γελάει)*

ΦΙΟΡ: Τότε μήπως είδες τα πτώματα δύο μπάτσων να τρέχουν εδώ γύρω;

ΜΙΚΥ: Μου βάζεις δύσκολα. Είδα πάρα πολλά πτώματα να τρέχουν εδώ γύρω σήμερα. Αλλά υποθέτω ότι αν είχα δει αστυνομικό θα το θυμόμουν.

ΦΙΟΡ: *(στη Σανα)* Εσύ;

ΣΑΝΑ: Δεν είδα.

ΦΙΟΡ: Τι είσαι; Ζωντανή ή νεκρή;

ΣΑΝΑ: Δεν ξέρω.

ΦΙΟΡ: Άστο. Κατάλαβα. Και πως σε λένε;

ΣΑΝΑ: Σάνα.

ΜΙΚΥ: *(γελάει)* Σάνα!

ΦΙΟΡ: Σάνα έλα κοντά μου λίγο...έλα που σου λέω!

ΜΙΚΥ: Μην πας.

ΦΙΟΡ: Εσύ βούλωστο. Έλα λίγο εδώ Σάνα.

ΣΑΝΑ: Τι θέλεις;

ΦΙΟΡ: Θέλω να με μυρίσεις. Να μου πεις αν βρωμάω.

ΜΙΚΥ: Βρωμάς.

ΣΑΝΑ: Εγώ δε μυρίζω τίποτα.

ΦΙΟΡ: Τόσο μακριά που κάθεσαι πως να μυρίσεις; Έλα πιο κοντά.

ΣΑΝΑ: Γιατί μπήκες φυλακή;

ΦΙΟΡ: *(γελάει)* Για όνομα του Θεού... Τι φοβάσαι; Μη σε σκοτώσω;

(Η Σάνα τον πλησιάζει)

ΦΙΟΡ: Έτσι μπράβο. Μη φοβάσαι. Μη φοβάσαι καθόλου. Μύρισε με...

ΣΑΝΑ: Μυρίζεις σκουριά.

ΜΙΚΥ: Σκατά μυρίζει.

ΣΑΝΑ: Όχι. Σκουριά είναι.

ΦΙΟΡ: Έχεις δίκιο Σάνα. Αλλά δεν πρόκειται για σκουριά ακριβώς. Είναι η μυρωδιά του αίματος των συγκρατούμενων μου, ενός φύλακα και δυο ακόμη μπάτσων.

ΜΙΚΥ: Αστυνόμων.

ΦΙΟΡ: Μπάτσων.

ΜΙΚΥ: Αστυνόμων.

ΦΙΟΡ: Μπάτσων.

ΜΙΚΥ: Μπάτσων.

ΦΙΟΡ: Αστυνόμων.

ΜΙΚΥ: Μπάτσων!

ΦΙΟΡ: Αστυνόμων!

ΜΙΚΥ: *(γελάει)* Αστυνόμων!

ΣΑΝΑ: *(πάει να τις γλιστρήσει το κεφάλι από το γέλιο)* Μη με κάνεις να γελάω. Θα μου πέσει το κεφάλι στο πάτωμα...

ΦΙΟΡ: Σου 'φυγε το κεφάλι; Για αυτό το κρατάς τόση ώρα;

ΣΑΝΑ: Ναι, άστα.

ΜΙΚΥ: Είδες; Σαν τα κοτοπουλάκια!

ΦΙΟΡ: Από τι;

ΣΑΝΑ: Έπεσα στις γραμμές του τρένου γιατί ήθελα να πεθάνω. Και μου βγήκε.

ΦΙΟΡ: Σε ποιο τρένο;

ΣΑΝΑ: Ένα μπλε ήταν με μια άσπρη ρίγα κάτω από τα παράθυρα.

ΜΙΚΥ: Το 3010 είναι αυτό.

ΦΙΟΡ: Το 3010; Στο τρένο μου έπεσες ρε; Για αυτό μας κατέβασαν όλους κάτω;

ΣΑΝΑ: Όχι δεν ήταν το 3010. Το 3011 ήταν.

ΜΙΚΥ: Τσου. Το 3010 ήταν.

ΣΑΝΑ: Και εσύ που το ξέρεις;

ΜΙΚΥ: Το ξέρω.

ΦΙΟΡ: Α, ώστε εσύ φταις που χάλασε το τρένο μου;

ΣΑΝΑ: Ε...ε...εγώ...

ΦΙΟΡ: Ρε μαλακισμένο αφού αν δεν λήξει η απεργία δεν ψοφάς. Τι πήγες και έπεσες;

ΣΑΝΑ: Δε φταίω εγώ που χάλασε. Να τα φτιάχνουν καλύτερα τα τρένα.

ΜΙΚΥ: Σιγά που χάλασε. Το 3010 είναι ολοκληρω μαούνα.

ΦΙΟΡ: Και τότε γιατί μας κατεβάσαν κάτω;

ΜΙΚΥ: Ε μάλλον θα βαριόντουσαν.

ΦΙΟΡ: Τι να βαρεθούν;

ΜΙΚΥ: Είναι πολύ βαρετό να κουβαλάνε κόσμο από το ένα μέρος στο άλλο...

ΦΙΟΡ: Γιατί; Στην πλάτη τους μας πήραν;

ΣΑΝΑ: Αφορμή έψαχναν.

ΦΙΟΡ: Εσύ φταίς που τη βρήκαν.

ΣΑΝΑ: Καρφί δε μου καίγεται. Και χάρη σας κάνω που σας ξεβολεύω ρε. Εδώ έχουν έρθει τα πάνω κάτω και εσείς ακόμα τρέχετε να προλάβετε να γυρίσετε σπίτι με το τρένο.

ΦΙΟΡ: Τι λες μωρή καργιόλα ποιο σπίτι; Από τη φυλακή έφυγα. Με περιμένει αμάξι στον τερματικό για να με κρύψει μέσα και να περάσω τα σύνορα.

ΜΙΚΥ: Τι αμάξι;

ΦΙΟΡ: Φορτηγό.

ΜΙΚΥ: Τι έχει μέσα;

ΦΙΟΡ: Κοτόπουλα.

ΜΙΚΥ: Κοτόπουλα;

ΦΙΟΡ: Ναι γιατί;

ΜΙΚΥ: Έχω ταξί. Άμα σε πάω θα μου δώσεις τα κοτόπουλα;

ΦΙΟΡ: Τώρα πια πάει. Πέρασε η ώρα. Σιγά μην με περιμένει.

ΣΑΝΑ: Δεν με ενδιαφέρει. Να κάτσεις εδώ να περιμένεις το επόμενο τρένο. Να δεις τι ωραία που είναι να θες να φύγεις από κάπου και να μην μπορείς.

ΜΙΚΥ: Λες να μην το ξέρει Σανάνι κοτοπουλάκι; Στη φυλακή ήταν.

ΦΙΟΡ: Θα σου δείξω τώρα εγώ πως είναι να θες να φύγεις και να μην μπορείς.

(Ο Φιορ προσπαθεί να της αρπάξει βίαια το κεφάλι η Σάνα το κρατά σφιχτά με τα χέρια της.)

ΦΙΟΡ: Δώστο! Δώστο μου τώρα!

ΣΑΝΑ: Όχι μη άσε με!

ΦΙΟΡ: Να πεθάνεις δε θες; Θα σε βοηθήσω εγώ μωρό μου.

ΣΑΝΑ: Μίκυ σε παρακαλώ, σε παρακαλώ βοήθησέ με!

ΜΙΚΥ: Τι μπορώ να κάνω εγώ βρε κούκλα μου; Το μόνο που έχω μαζί μου είναι ένα μαχαίρι.

ΣΑΝΑ: Μίκυουουου

(Ο Φιορ κατορθώνει να της πάρει το κεφάλι)

ΦΙΟΡ: Κρίμα που ένα τόσο όμορφο κεφαλάκι κρύβει μέσα του ένα τόσο άρρωστο μυαλουδάκι.

(Χρησιμοποιεί το κεφάλι της για μπάλα και ξεκινά να παίζει βόλει, μπάσκετ και ποδόσφαιρο εναλλάξ.)

ΦΙΟΡ: Γκοοοοοοοο! Ολε, ολε, ολε, ολεεεε. Ολε, ολε....!

(Ο Φιορ φιλά το κεφάλι της Σάνα. Πρώτα τα μαλλιά, ύστερα το μέτωπο τα μάγουλα και τέλος τα χείλη. Η Σάνα τον δαγκώνει. Ο Φιορ πετά το κεφάλι μακριά του. Τα χείλη του έχουν αίμα τώρα.)

ΦΙΟΡ: Σικρόφα.

ΜΙΚΥ: Τι σου έκανε;

ΦΙΟΡ: Με δάγκωσε.

ΜΙΚΥ: Σου άρεσε;

ΦΙΟΡ: Όχι.

ΜΙΚΥ: Καλά να πάθεις.

ΦΙΟΡ: Τώρα θα δεις τι έχει να γίνει. Το σώμα της θα πάρω. Τα σώματα δε δαγκώνουν.

ΜΙΚΥ: Ναι αλλά κλωτσάνε μικρέ Φιορ. Θες να φας κλωτσιά στα χαμηλά σου;

ΣΑΝΑ: Το σώμα μου; Που είναι το σώμα μου;

ΜΙΚΥ: Έλα μη στεναχωριέσαι κοιτοπουλάκι, θα σου κολλήσω το κεφάλι στο σώμα σου εγώ με σελοτείπ. Πρέπει να ανοίξω το σάκο μου να το βρω. Για να δω... ωπ βρήκα και το μαχαίρι μου να ορίστε!

ΦΙΟΡ: Φέρτο εδώ. Να της βγάλω τα έντερα και να τα κάνω σχοινάκι γυμναστικής.

ΜΙΚΥ: Α το θες; Παρτο.

(Ο Μίκυ του καρφώνει το μαχαίρι στην καρδιά.)

ΦΙΟΡ: *(ουρλιάζει)*

ΜΙΚΥ: Έλα Σάνα βρήκα το σελοτέιπ! Στάσου ακίνητη.

(Της τυλίγει το κεφάλι με σελοτέιπ και προσπαθεί να το κόψει με τα δόντια του)

ΜΙΚΥ: Αργκκκ...αργκκκκ... μα από τι υλικό είναι φτιαγμένο αυτό το σελοτέιπ; Δεν κόβεται με τίποτα. Με συγχωρείς λίγο Φιορ.

(Ο Μίκυ ξεκαρφώνει το μαχαίρι από τον Φιορ και κόβει το σελοτείπ)

ΦΙΟΡ: *(ουρλιάζει)*

ΜΙΚΥ: Έτοιμη, σαν καινούργια.

ΦΙΟΡ: Η καρδιά μου...μου, μου γάμησες την καρδιά.

ΜΙΚΥ: Αποκλείεται.

ΦΙΟΡ: Με μαχαίρωσες στην καρδιά. Κωλόγερε ταξιτζή!

ΜΙΚΥ: Για να δω...

(Ο Μίκυ βάζει το χέρι του μέσα στην πληγή που έκανε το μαχαίρι στον Φιορ)

ΦΙΟΡ: *(ουρλιάζει ηδονικά)*

ΜΙΚΥ: Συγχώρα με, είναι πολύ χοντρά τα δάχτυλα μου.

ΦΙΟΡ: *(ουρλιάζει ηδονικά)*

(Ο Μίκυ βγάζει την καρδιά του Φιορ έξω και την περιεργάζεται στα χέρια του)

ΜΙΚΥ: Βρε, βρε την καρδιά του μικρού Φιορ...

ΦΙΟΡ: Να ορίστε... σουβλάκι την έκανες. Δεν χτυπάει πια. Την σακάτεψες.

ΜΙΚΥ: Δεν είναι τίποτα. Μέχρι να λήξει η απεργία του θανάτου θα επουλωθεί.

ΦΙΟΡ: Πώς θα επουλωθεί; Αφού σταμάτησε να χτυπάει.

ΜΙΚΥ: Θα τη χτυπήσω και θα πάρει μπρος.

ΦΙΟΡ: Θα τη χτυπήσεις; Και τι είναι η καρδιά μου για να τη χτυπήσεις ρε; Μπριζόλα;

ΜΙΚΥ: Θεε να σε βοηθήσω ναι ή όχι;

ΦΙΟΡ: Πως ακριβώς θα πάρει μπρος; Αφού την τρύπησες!

ΜΙΚΥ: Στην πληγή θα βάλουμε σελοτέιπ.

ΣΑΝΑ: Εγώ μπορώ να προτείνω κάτι;

ΦΙΟΡ: Εσύ, να πάρεις τον πούλο.

ΜΙΚΥ: *(χλιμντρίζει σαν άλογο)*

ΣΑΝΑ: Μπορώ να σε βοηθήσω είμαι καρδιολόγος.

(Η Σάνα παίρνει την καρδιά του Φιορ από τα χέρια του Μίκυ και την χαϊδεύει τρυφερά)

ΣΑΝΑ: Αυτή η καρδιά μου θυμίζει την πρώτη εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς που έκανα ποτέ μου. Ήταν σε ένα τετράχρονο κορίτσι. Την μικρή Ντορίνα. Δε θα ξεχάσω ποτέ τα δάκρυα της μητέρας της στο νοσοκομείο όταν της είπα ότι η μικρή Ντορίνα σώθηκε. Η μικρή Ντορίνα χάρη σε μένα μεγάλωσε με μια καρδιά γερή σαν αλόγου. Σπούδασε νομική και έγινε μπαλαρίνα. Σήμερα ζει με τη μονόφθαλμη γάτα της την Ολιβια σε ένα διαμέρισμα στη Δάφνη. Είναι παντρεμένη με έναν ηθοποιό. Έχει δύο παιδιά και τώρα περιμένει το τρίτο.

ΦΙΟΡ: Αλήθεια;

ΣΑΝΑ: Όχι.

(Η Σάνα βάζει την καρδιά του Φιορ μέσα στο στόμα της και την μασουλάει)

ΦΙΟΡ: Εεεεε εεεε εεεεεεε

ΣΑΝΑ: *(μασουλάει προκλητικά μέχρι που καταπίνει την καρδιά του Φιορ)* Μμμμ....

ΦΙΟΡ: Την έφαγες!

ΣΑΝΑ: Αχ. Δύο εβδομάδες είχα να φάω. Ευτυχώς που έπαιρνα και τα χάπια αλλιώς θα είχα ξεχάσει πως να καταπίνω!

ΜΙΚΥ: Ζήτω! Ζήτω!

ΦΙΟΡ: Θα θα σε γαμ...ρε την έφαγε. Τι κάνω; Εγώ τι κάνω τώρα; Πώς θα ζήσω;

ΜΙΚΥ: (γελάει) Μη γίνεσαι κλαψιάρης μικρέ Φιορ.

ΦΙΟΡ: Με σκότωσε το φρικιό ρε...

ΣΑΝΑ: Δεν πέθανες.

ΦΙΟΡ: Με το που λήξει η απεργία τι θα πάθω νομίζεις μωρή καργιόλα χωρίς καρδιά; Ε;

ΣΑΝΑ: Μα δε χάθηκε η καρδιά σου Φιορ. Εδώ είναι. Εδώ μέσα. Σε λίγο θα την έχεις πίσω. Ε Μίκυ; *(γελάει και χλιμντρίζει σαν άλογο)*

ΜΙΚΥ: *(γελάει και χλιμντρίζει σαν άλογο)* Καλά τα λέει η Σάνα. Σε λίγο θα την έχεις πίσω την καρδιά σου μικρέ Φιορ.

ΦΙΟΡ: Πως;

ΜΙΚΥ: Θα την παραλάβεις δωρεάν και αυτόματα.

ΦΙΟΡ: Από ποιον;

ΣΑΝΑ: Από εμένα με το που ολοκληρωθεί το στάδιο της πέψης.

ΦΙΟΡ: Α! Δεν εννοείς...

ΜΙΚΥ: Είναι όπως με τις κότες και τα αυγά. Θα πρέπει να περιμένεις λίγο.

ΣΑΝΑ: Μην ανησυχείς. Δεν αργώ εγώ.

ΦΙΟΡ: Τι λέτε μωρέ που θα περιμένω να χέσει την καρδιά μου! Τώρα θα σε ξεκοιλιάσω και θα την πάρω.

ΣΑΝΑ: Αν με πειράξεις θα την πάρω και θα την κρύψω κάπου και δε θα την ξαναδείς ποτέ. Στο λέω.

ΦΙΟΡ: Μόλις την πάρω στα χέρια μου θα σε σκοτώσω. Κατάλαβες;

ΣΑΝΑ: Μακάρι.

ΦΙΟΡ: Δεν με ενδιαφέρει η απεργία. Θα σε σκοτώσω. Θα βρω έναν τρόπο και απλά θα το κάνω.

ΣΑΝΑ: Και ξαναλέω, μακάρι. Εγώ έκανα ό,τι μπορούσα για να μην υπάρχω όπως βλέπεις. Αλλά...

ΜΙΚΥ: Υπάρχει και άλλος τρόπος να μην υπάρχουν πάντως...

ΣΑΝΑ: Τι τρόπος;

ΜΙΚΥ: Μπορώ να σε βοηθήσω και εγώ δηλαδή αν θες κοιτοπουλάκι...

ΣΑΝΑ: Θα με βοηθήσεις να πεθάνω;

ΜΙΚΥ: Όχι να πεθάνεις.

ΣΑΝΑ: Α. Ε τότε τι;

ΜΙΚΥ: Υπάρχει ένα παλιό κόλπο που δε σε σκοτώνει αλλά...

ΣΑΝΑ: Σε κάνει πιο δυνατό;

ΜΙΚΥ: Όχι, όχι. Κάτι άλλο.

ΣΑΝΑ: Τι δηλαδή;

ΜΙΚΥ: Θα σε ενδιέφερε να εξανεμιστείς;

ΣΑΝΑ: Να εξανεμι...τι;

ΜΙΚΥ: Να εξανεμιστείς. Να είναι δηλαδή σαν να μην έχεις υπάρξει ποτέ.

ΣΑΝΑ: Ποτέ;

ΜΙΚΥ: Ποτέ.

ΣΑΝΑ: Και τι περιμένεις λοιπόν; Καν' το μου!

ΦΙΟΡ: Ωπα, ωπα. Μισό. Μέχρι να χέσει την καρδιά μου να την βάλω στη θέση της και να χτυπάει, αυτή εδώ δεν θα πάθει τίποτα.

ΜΙΚΥ: Μα δε θα πάθει.

ΣΑΝΑ: Σε παρακαλώ Μίκυ. Βοήθησε με.

ΦΙΟΡ: Όχι εμένα θα βοηθήσεις.

ΜΙΚΥ: Θα σας βοηθήσω.

ΣΑΝΑ: Πως;

ΜΙΚΥ: Υπάρχει ένα μέρος αρκετά μακριά για να πεις ότι είναι κοντά αλλά και αρκετά κοντά για να πεις ότι είναι μακριά. Είναι η λεγόμενη "τελευταία τρύπα της φλογέρας". Έτσι το λένε....

ΦΙΟΡ: Έτσι το λένε ποιοι;

ΜΙΚΥ: Οι παλιοί.

ΣΑΝΑ: Και τι συμβαίνει σε αυτή τη φλογέρα Μίκυ;

ΜΙΚΥ: Πρόκειται για μια χωροχρονική πύλη. Μια πύλη που θα σε πάει αλλού, σε έναν άλλον χρόνο.

ΣΑΝΑ: Εγώ θα υπάρχω αν πάω εκεί;

ΜΙΚΥ: Ναι και όχι.

ΣΑΝΑ: Τι εννοείς;

ΜΙΚΥ: Αυτή η πύλη σε οδηγεί στη νύχτα της σύλληψης σου.

ΦΙΟΡ: Σε ποια από όλες;

ΜΙΚΥ: Στη μια και μοναδική.

ΦΙΟΡ: Μόνο μια; Εμένα με έχουν συλλάβει πάνω από 8.

ΣΑΝΑ: Της σύλληψης σου στον κόσμο εννοεί ηλίθιε!

ΦΙΟΡ: Στον κόσμο; Κάτσε εννοείς ότι όποιος μπει σε αυτή την τρύπα μεταφέρεται τη στιγμή που η μάνα και ο πατέρας του... χοντρό... χοντρό να πουμε. Γιατί να το δω αυτό;

ΣΑΝΑ: Για να το αποτρέψεις. Και η σύλληψη σου στον κόσμο να μη συμβεί ποτέ. Ε Μίκυ;

ΜΙΚΥ: Ακριβώς. Φτάνεις στη ρίζα του προβλήματος και όλα θα σταματήσουν αμέσως. Δωρεάν και αυτόματα.

ΦΙΟΡ: Και πεθαίνεις;

ΜΙΚΥ: Δε χρειάζεται να πεθάνεις αν δεν έχεις υπάρξει ποτέ.

ΣΑΝΑ: Που είναι αυτή η πύλη; Θέλω να πάω.

ΦΙΟΡ: Πουθενά δεν θα πας.

ΣΑΝΑ: Σιάσε.

ΦΙΟΡ: Μαλακίες λέει αυτός. Δεν πιστεύω τίποτα.

ΜΙΚΥ: Θα δεις...

ΦΙΟΡ: Μας έχεις φλομώσει στη μαλακία.

ΜΙΚΥ: Πάμε ένα στοιχημα μικρέ Φιορ;

ΦΙΟΡ: Θες να σε σπάσω στο ξύλο κωλόγερε;

ΜΙΚΥ: (γελάει)

ΦΙΟΡ: Θες ρε;

ΜΙΚΥ: *(γελάει)*

ΦΙΟΡ: Άμα σου σπάσω όλα τα δόντια να δω πως θα γελάς μετά.

ΜΙΚΥ: Όχι μη τα δοντάκια μου κρίμα τόσους αιώνες τα έχω....

ΦΙΟΡ: Τώρα θα τα έχεις στα χεράκια σου

(Κάνει να του δώσει μπουνιά αλλά ο Μίκυ ανοίγει το στόμα του και του δαγκώνει το χέρι)

ΦΙΟΡ: *(ουρλιαχτό πόνου)* Τι διάολο;

ΜΙΚΥ: Και για πες μικρέ Φιορ, γιατί σε μπουζουριάσανε;

ΦΙΟΡ: Γιατί είμαι σήριαλ κίλλερ.

ΜΙΚΥ: Σήριαλ κίλλερ; Και τι σκοτώνεις;

ΦΙΟΡ: Ταξιτζήδες.

ΜΙΚΥ: *(γελάει)*

ΣΑΝΑ: *(επιφώνημα)* Σταματήστε! Κάτι συμβαίνει μέσα μου...

(Το σώμα της Σάνα τραντάζεται ρυθμικά)

ΜΙΚΥ: *(γελάει)*

ΣΑΝΑ: Δεν έχω ξαναπάθει τέτοιο λόξυγγα, δε μπορώ να σταματήσω να τραντάζομαι...

ΜΙΚΥ: Δεν είναι λόξυγγας. Είναι η καρδιά του μικρού Φιορ, φαίνεται πως πήρε μπρος! *(γελάει)*

ΦΙΟΡ: Η καρδιά μου! Η καρδιά μου χτυπά!

ΣΑΝΑ: Πως σταματάει;

ΜΙΚΥ: Πρέπει ο μικρός Φιορ να ηρεμήσει.

ΦΙΟΡ: Ήρεμος είμαι!

ΜΙΚΥ: *(γελάει)*

ΣΑΝΑ: Αφού είχε σταματήσει!

ΜΙΚΥ: Φαίνεται πως την ενεργοποίησε το δάγκωμα μου.

ΣΑΝΑ: Τι σοι δάγκωμα ήταν αυτό;

ΦΙΟΡ: Δηλητηριώδες.

ΣΑΝΑ: Κάνε την να χτυπάει πιο σιγά δε μπορώ. Δε μπορώ καθόλου.

ΦΙΟΡ: Αν δεν μπορείς τότε να με αφήσεις να σε ξεκοιλιάσω να την πάρω και να τη βάλω στη θέση της.

ΣΑΝΑ: Αυτό να το ξεχάσεις!

ΦΙΟΡ: Ωραία λοιπόν. Λέω να πάω για ένα τρεξιματάκι να ξεμουδιάσω. Λατρεύω τη γυμναστική!

(Αρχίζει να κάνει πους απς και να τρέχει. Η Σάνα τραντάζεται στο ρυθμό της καρδιάς του.)

ΣΑΝΑ: Μη! Σταμάτα! Σε παρακαλώ Φιορ! Σταμάτα!

ΦΙΟΡ: Θα σου κάνει καλό λίγο κούνημα, θα σε βοηθήσει να ενεργηθείς γρηγορότερα.

(Συνεχίζει με τα πους απς και χοροπηδάει φωνάζοντας σαν μαζορέτα. Η Σάνα τραντάζεται εντονότερα στο ρυθμό που χτυπάει η καρδιά του.)

ΣΑΝΑ: Μίκυ βοήθα με! Δεν αντέχω άλλο... δεν αντέχω...

ΜΙΚΥ: (γελάει) Θα σε βοηθήσω. Μην φοβάσαι κοιτοπουλάκι τίποτα από αυτά δε θα έχει σημασία σε λίγο....

(Ο Μίκυ ανοίγει το στόμα του και ξεκινά να κράζει σαν πουλί με το βλέμμα του στραμμένο στον ουρανό. Ο Φιορ και η Σάνα κλείνουν τα αυτιά τους. Σκοτάδι.)

4

(Από το σκοτάδι ξεπροβάλλει ένα αυτί με πόδια που φωσφορίζει. Το Αυτί κλαίει.)

ΑΥΤΙ: *(κλαψουρίζειοντας)* Με ακούει κανείς;

ΣΑΝΑ: Τι είσαι;

ΑΥΤΙ: Είμαι ο Άλμπερτ. Ο Άλμπερτ Χολλ. Και είμαι ένα αυτί. Ένα αυτί με πόδια. Μπορείς να με βοηθήσεις; *(κλαψουρίζει)*

ΣΑΝΑ: Τι σου συμβαίνει;

ΑΥΤΙ: Δεν ακούς;

(ΖΟΥΖΟΥΝΙΣΜΑΤΑ)

ΣΑΝΑ: Τι είναι;

ΑΥΤΙ: Μπήκε μια σφίγγα. Στην τρύπα μου. Και δεν λέει να βγει. Φοβάμαι μην κάνει φωλιά.

ΣΑΝΑ: Σε τσίμπησε;

ΑΥΤΙ: Όχι ακόμα. Μάλλον με θέλει για φωλιά. Είναι βασίλισσα. Θέλω να τη βγάλω αλλά δεν έχω χέρια. Εσύ μήπως μπορείς;

ΣΑΝΑ: Εγώ τι μπορώ να κάνω;

ΑΥΤΙ: Σε παρακαλώ... βγάλ'την από μέσα μου. Με έχει τρελάνει με το ζουζούνισμα της...

ΣΑΝΑ: Δε μπορώ...

ΑΥΤΙ: *(κλαψουρίζει)* Βγάλτην βγάλτην βγάλτην βγάλτην!

ΣΑΝΑ: Είμαι αλλεργική. Και αν με τσιμπήσει;

ΑΥΤΙ: *(κλαψουρίζει υστερικά)* Έλεος... Λυπήσου με.

ΣΑΝΑ: Δε μπορώ. Φοβάμαι.

ΑΥΤΙ: Σε παρακαλώ! Ρίξε μια ματιά. Μόνο να δεις αν πρόκειται για βασίλισσα!

(Ακούγονται φωνές και μουσική μέσα από το Αυτί. Κάποιος φωνάζει τη Σάνα)

ΣΑΝΑ: Τι συμβαίνει; Ποιος είσαι πραγματικά;

ΑΥΤΙ: *(πολύ υστερικά)* Μα με δουλεύεις; Σου είπα είμαι ο Αλμπερτ, το Αυτί. Ο Άλμπερτ Χολλ!

(Η Σάνα ξεκινά να τραντάζεται)

ΦΙΟΡ: Σάνα; Σάνα που είσαι;

ΣΑΝΑ: *(ξάφνιασμα)* Όχι πάλι...

ΦΙΟΡ: Τώρα, τώρα θα σε ξεκοιλιάσω....

ΑΥΤΙ: Ποιος είναι αυτός;

ΣΑΝΑ: Κρύψε με! Δεν θέλω να με βρει! *(τραντάζεται στο ρυθμό της καρδιάς του Φιορ)*

ΦΙΟΡ: Α ώστε εδώ είσαι μωρή;

ΑΥΤΙ: Γιατί χτυπιέσαι έτσι;

ΣΑΝΑ: Κρύψε με!

(Ακούγονται φωνές μέσα από την τρύπα του Αυτιού και μια μελωδία. Η τρύπα του Αυτιού διογκώνεται και η Σάνα μπαίνει μέσα.)

ΦΙΟΡ: Που πας;

ΑΥΤΙ: Τι θέλετε κύριε; Κανείς δεν είναι εδώ.

ΦΙΟΡ: Και αυτή που μπήκε μόλις τώρα τι ήταν;

ΑΥΤΙ: Ποιος μπήκε ; Που;

ΦΙΟΡ: Η Σάνα. Μπήκε μέσα σου.

ΑΥΤΙ: Τι λέτε κύριε; Παραισθήσεις έχετε;

ΦΙΟΡ: Άσε με να μπω. Έχει κάτι δικό μου αυτή....

ΑΥΤΙ: Ποτέ!

ΦΙΟΡ: Άσε με είπα!

ΑΥΤΙ: *(το Αυτί τραντάζεται επειδή έχει μέσα του τη Σάνα που έχει μέσα της την καρδιά του Φιορ η οποία χτυπάει δυνατά)* Ποτέ! Ποτέ!

ΦΙΟΡ: Θα μπω είτε το θέλεις είτε... όχι!

ΑΥΤΙ: *(επιφώνημα τρόμου)*

(Ο Φιορ μπήκε μέσα στην τρύπα του Αυτιού. Το Αυτί μένει μόνο του και γελάει)

ΑΥΤΙ: Υπάρχουν δύο πολύ αποτελεσματικοί τρόποι να οδηγήσεις κάποιον εκεί που θες. Ο πρώτος είναι να τον κάνεις να πιστέψει ότι σε εσένα θα βρει το καταφύγιο που ψάχνει. Ο δεύτερος είναι να του απαγορέψεις την είσοδο.

(Το Αυτί κλαψουρίζει)

ΑΥΤΙ: Ας με βοηθήσει κάποιος... έχω μέσα μου μια σφίγγα... μάλλον είναι βασίλισσα... *(κλαψουρίζει)*

(Το Αυτί εξαφανίζεται.)

5

(Ακούγεται μια επαναλαμβανόμενη μελωδία σε έναν κήπο. Μια νεαρή γυναίκα περπατά δυοστιχισμένη και μοιάζει χαμένη. Σφουρίζει με τα χείλη της.)

MANIA: *(σφουρίζει)* Έλα εδώ...Σάνα; Σάνα που είσαι; Σάνα... *(σφουρίζει)*

ΦΙΟΡ: *(ακούμε μόνο τη φωνή του)* Σάνα που είσαι; Έλα εδώ...

MANIA: Ποιος μίλησε;

ΦΙΟΡ: Σάνα, Σάνα!

MANIA: Ποιος άλλος είναι εδώ;

(Το χέρι του Φιορ βγαίνει από το έδαφος μέσα από το χώμα και αρπάζει το πόδι της Μάνιας)

ΦΙΟΡ: Σε έπιασα! Εσύ είσαι μωρή; Με έθαψες; Που με έβαλες;

MANIA: *(με φρίκη)* Βοήθεια! Άσε με!

ΦΙΟΡ: Πας να μου φύγεις;

MANIA: Βοήθεια! Με ακούει κανείς; Ένα χέρι βγήκε από το χώμα! Βοήθεια!

(Η Μάνια τραβάει το πόδι της για να ξεφύγει από το χέρι του Φιορ. Ο Φιορ βγάζει και το άλλο χέρι του από το χώμα και της αρπάζει και το άλλο πόδι. Η Μάνια καταφέρνει να ξεφύγει. Τα χέρια του Φιορ μένουν έξω από το έδαφος σαν λουλούδια.)

MANIA: *(με φρίκη)* Βοήθεια! Βοήθεια!

ΦΙΟΡ: *(βγάζει το κεφάλι του από το χώμα)* Ποια είσαι εσύ;

MANIA: Εσύ ποιος είσαι;

ΦΙΟΡ: Τα δικά σου πόδια έπιασα;

MANIA: Ναι.

ΦΙΟΡ: Συγγνώμη. Δεν ήθελα να σε τρομάξω. Χίλια συγγνώμη. Πώς σε λένε;

MANIA: Μάνια.

ΦΙΟΡ: Μάνια, εγώ είμαι ο Φιορ. Και πάλι σου ζητώ συγνώμη. Σε πέρασα για κάποια άλλη.

MANIA: Ονειρεύομαι;

ΦΙΟΡ: Το ίδιο αναρωτιέμαι και εγώ. Θα έλεγα ότι πρόκειται σίγουρα για εφιάλτη όμως η παρουσία σου εδώ με κάνει να πιστεύω πως το όνειρο αυτό ίσως τελικά να είναι όμορφο.

MANIA: Ποιος σε έθαψε;

ΦΙΟΡ: Δεν έχω ιδέα. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι να μπαίνω μέσα σε ένα αυτί.

MANIA: Τι;

ΦΙΟΡ: Το ξέρω. Είμαι τρομακτικός. Μα το ορκίζομαι, δεν έχω σκοπό να σου κάνω κάποιο κακό. Μπορείς να με βοηθήσεις;

MANIA: Πως;

ΦΙΟΡ: Για αρχή, βγάλε με από εδώ.

MANIA: Μόνος σου δε μπορείς;

ΦΙΟΡ: Αν μπορούσα θα τα είχα ήδη καταφέρει.

MANIA: Πόση ώρα είσαι θαμμένος;

ΦΙΟΡ: Ούτε ξέρω.

MANIA: Τόση ώρα κάτω από το χώμα; Πως γίνεται και δεν έσπασες;

ΦΙΟΡ: Δε μπορώ να πεθάνω.

MANIA: Γιατί τι είσαι; Θεός;

ΦΙΟΡ: Τι εννοείς; Αφού κανείς μας δε μπορεί. Τώρα με την απεργία...

MANIA: Ποια απεργία; Τι λες;

ΦΙΟΡ: Την απεργία θανάτου. Δεν ξέρεις τίποτα για αυτό; Εδώ και μήνες ο θάνατος απεργεί...

MANIA: Με κοροϊδεύεις;

ΦΙΟΡ: Κανένας δεν πεθαίνει.

MANIA: Μα τι λες; Άνθρωποι πεθαίνουν συνέχεια. Δεν υπάρχει μέρα που να μην μαθευτεί κάτι για κάποιον νεκρό.

ΦΙΟΡ: Έληξε; Η απεργία θανάτου έληξε;

MANIA: Δεν υπάρχει απεργία θανάτου. Δεν υπήρξε ποτέ απεργία θανάτου.

ΦΙΟΡ: Αποκλείεται. Και τότε εγώ πως...

MANIA: Τι πως;

ΦΙΟΡ: Πως βρίσκομαι εδώ;

MANIA: Φαίνεται ότι κάποιος σε έθαψε.

ΦΙΟΡ: Χωρίς οξυγόνο; Τόση ώρα θαμμένος θα έπρεπε να είχα πεθάνει.

MANIA: Αυτό λέω και εγώ.

ΦΙΟΡ: Δεν πέθανα. Άρα έχει απεργία.

MANIA: Άντε πάλι με την απεργία. Δεν υπάρχει αυτό το πράγμα που λες!

ΦΙΟΡ: Μάλλον έχεις μπερδευτεί.

MANIA: Όχι, εσύ έχεις μπερδευτεί.

ΦΙΟΡ: Θα με βοηθήσεις τελικά να βγω από εδώ;

MANIA: Γιατί να σε βοηθήσω;

ΦΙΟΡ: Και τι; Εδώ θα με αφήσεις;

MANIA: Εμένα μια χαρά μου φαίνεσαι.

ΦΙΟΡ: Έλα, σε παρακαλώ. Είσαι η μόνη μου ελπίδα. Δε σου ζητάω και τίποτα σπουδαίο. Να μου δώσεις τα χέρια σου να με τραβήξεις για να μπορέσω να βγω.

MANIA: Έστω. Θα με βοηθήσεις να βρούμε το σκύλο μου που χάθηκε;

ΦΙΟΡ: Το σκύλο σου;

MANIA: Ε ναι. Ψάχνω τον σκύλο μου. Γιατί νομίζεις ότι είμαι εδώ βραδιάτικα; Από χόμπι;

ΦΙΟΡ: Είναι ζωντανός ή νεκροζώντανος λόγω απεργίας;

MANIA: Τι με ρωτάς τώρα; Άρχισες πάλι τις ασυναρτησίες με την απεργία θανάτου; Μου φαίνεται ότι θα σε αφήσω θαμμένο.

ΦΙΟΡ: Εντάξει. Εντάξει. Δεν ξαναμιλάω. Θα σε βοηθήσω να τον βρεις.

MANIA: Και δε θα με πειράξεις. Υπόσχεσαι;

ΦΙΟΡ: Ναι, ναι το υπόσχομαι άντε! Βοήθησέ με να βγω από εδώ!

*(Η Μάνια δίνει τα χέρια της στον Φιορ και τον τραβάει για να βγει από το λάκκο με το χώμα.
Ο Φιορ κατορθώνει να βγει.)*

ΦΙΟΡ: Είσαι όμορφη.

MANIA: Ευχαριστώ. Εσύ όχι και τόσο.

ΦΙΟΡ: Και εγώ είμαι. Μην κοιτάς πως είμαι τώρα.

MANIA: Πως χτύπησες εκεί;

ΦΙΟΡ: Με μαχαίρωσαν.

MANIA: Τι πράγμα;

ΦΙΟΡ: Πλάκα σου κάνω. Μα είναι δυνατόν να με μαχαίρωνε κάποιος στην καρδιά και να ήμουν ζωντανός;

MANIA: Μόνο αν είχε απεργία θανάτου.

ΦΙΟΡ: Σωστά. Μόνο τότε. Αλλά δεν έχει. Ή μήπως έχει;

MANIA: Άντε πάλι. Σου είπα όχι. Δεν έχει απεργία θανάτου. Μακάρι πάντως να είχε. Ειδικά τις προάλλες.

ΦΙΟΡ: Γιατί τι έγινε τις προάλλες;

MANIA: Α δεν τα έμαθες;

ΦΙΟΡ: Όχι, τι να μάθω;

MANIA: Ο Κερτ Κομπέιν.

ΦΙΟΡ: Ναι.

MANIA: Των Nirvana.

ΦΙΟΡ: Ναι τι;

MANIA: Αυτοκτόνησε.

ΦΙΟΡ: Τι;

MANIA: Και εγώ ακριβώς την ίδια αντίδραση με εσένα είχα όταν το έμαθα.

ΦΙΟΡ: Α...α...αποκλείεται. Μου κάνεις πλάκα έτσι; Τι λες τώρα;

MANIA: Δυστυχώς είναι αλήθεια. Εγώ χθες το έμαθα.

ΦΙΟΡ: Ναι εσύ το έμαθες χθες. Αυτό όμως έγινε παλιά. Πολύ παλιά. Πάρα πολύ παλιά.

MANIA: Άρχισες τις ασυναρτησίες πάλι; Τι εννοείς πολύ παλιά;

ΦΙΟΡ: Τι...τι εννοώ;

MANIA: Έχουμε αλλάξει χρονιά και δεν το ξέρω μήπως;

ΦΙΟΡ: Έχουμε;

ΜΑΝΙΑ: Στο 1994 είμαστε.

ΦΙΟΡ: Ναι. Α, ναι ε;

ΜΑΝΙΑ: Ε ναι.

ΦΙΟΡ: Ω ρε πούστη. Γαμώ την πουτάνα μου δηλαδή! *(ξεκινά ένα ντελίριο με βροσιές και παράλληλα κοπανιέται μόνος του.)*

ΜΑΝΙΑ: Μα τι έπαθες; Εσύ το πήρες κατάκαρδα..

ΦΙΟΡ: Ωπα. Το... το νιώθεις και εσύ αυτό;

ΜΑΝΙΑ: Ποιο;

ΦΙΟΡ: Το έδαφος κάτω από τα πόδια μας... τρέμει.

ΜΑΝΙΑ: Έχεις δίκιο. Σαν κάτι να δονείται. Σεισμός;

ΦΙΟΡ: Όχι. Δεν είναι σεισμός. *(γελάει)*

(Ο Φιορ αρχίζει να σκάβει με μανία με τα χέρια του στο χώμα)

ΜΑΝΙΑ: Τι κάνεις; Γιατί σκάβεις; Σεισμός... Τρέμει πολύ δυνατά το έδαφος... Σεισμός!

(Ο Φιορ συνεχίζει να σκάβει με μανία μέχρι που κάτω από το χώμα βρίσκει τη Σάνα η οποία τραντάζεται στο ρυθμό των παλμών της καρδιάς του.)

ΦΙΟΡ: Ωστε εδώ μου κρυβόσουν τόση ώρα ε;

ΣΑΝΑ: Κάνε την να σταματήσει να χτυπάει τόσο δυνατά Φιορ σε παρακαλώ, σε παρακαλώ!

ΜΑΝΙΑ: Μα τι λέει; Ποια είναι αυτή Φιορ; Γιατί χτυπιέται έτσι;

ΦΙΟΡ: Άκουσες τι λέγαμε τόση ώρα με την κοπέλα;

ΣΑΝΑ: Όχι δεν άκουσα τίποτα. Έχει μπει πολύ χώμα μέσα στα αυτιά μου.

ΜΑΝΙΑ: Δώσε μου το χέρι σου να σε τραβήξουμε έξω από αυτά τα χώματα.

ΦΙΟΡ: Ναι να σε τραβήξουμε, να σε τραβήξουμε να δω και εγώ με την ησυχία μου λίγο κάτι που θέλω να δω μέσα στην κοιλιά σου..

ΣΑΝΑ: Όχι, όχι. Να με αφήσετε ήσυχη. Εγώ δε θέλω να βγω από εδώ μέσα.

ΜΑΝΙΑ: Μα είναι δυνατόν;

ΣΑΝΑ: Να με θάψετε. Να μου ριζετε χώμα!

MANIA: Γιατί να σε θάψουμε; Πτώμα είσαι;

ΣΑΝΑ: Που τέτοια τύχη.

ΦΙΟΡ: Δε θες να σε ξεθάψουμε Σάνα; Θες δηλαδή να μείνεις μέσα στο χώμα;

ΣΑΝΑ: Ακριβώς.

MANIA: Σάνα;

ΣΑΝΑ: Παρακαλώ;

MANIA: Το όνομα σου είναι Σάνα;

ΣΑΝΑ: Ναι. Γιατί;

MANIA: Περίεργο. Ο σκύλος μου που έχει χαθεί έχει αυτό ακριβώς το όνομα.

ΣΑΝΑ: Πώς χάθηκε;

MANIA: Απλά έφυγε.

ΦΙΟΡ: Μην ανησυχείς Μάνια. Θα σε βοηθήσω εγώ να τον βρούμε.

ΣΑΝΑ: Εγώ πάντως...

ΦΙΟΡ: Όχι. Εσύ θα κάτσεις εδώ. Θαμμένη.

MANIA: Άμα θέλει να βοηθήσει ας την ξεθάψουμε!

ΦΙΟΡ: Όχι. Είπε ότι θέλει να μείνει θαμμένη. Θα πάμε να ψάξουμε για το σκυλί σου οι δυο μας. Και θα την ξεθάψουμε όταν γυρίσουμε.

MANIA: Ναι αλλά...

ΣΑΝΑ: Εγώ συμφωνώ. Θα μείνω εδώ θαμμένη ήσυχα και ωραία και θα σας περιμένω.

ΦΙΟΡ: Μείνε ήσυχη Σάνα. Δε θα αργήσουμε.

MANIA: Τι έχει πάθει το κεφάλι σου; Γιατί το βαστάς;

ΦΙΟΡ: (γελάει) Για εξήγησε στην κοπέλα Σάνα τι σου συμβαίνει και γιατί βαστάς το κεφάλι σου.

ΣΑΝΑ: Προσπάθησα να αυτοκτονήσω. Αποκεφαλίστηκα αλλά δεν πέθανα λόγω της απεργίας. Ευτυχώς με βοήθησε ο Μίκυ ένας ταξιτζής και μου κόλλησε το κεφάλι στο σώμα μου με σελοταιπ.

MANIA: (γελάει)

ΦΙΟΡ: (γελάει)

ΣΑΝΑ: Που είναι το αστέιο;

ΦΙΟΡ: Σταμάτα πια με αυτή τη φάρσα Σάνα. Η Μάνια είναι πάρα πολύ έξυπνη. Δεν πρόκειται να το χάψει.

ΣΑΝΑ: Τι να χάσει; Είναι δυνατόν να μην ξέρει πως ο θάνατος απεργεί;

ΦΙΟΡ: (γελάει) Βλέπεις πόσο πειστική είναι;

ΜΑΝΙΑ: Όντως. Είναι πολύ καλή ψεύτρα.

ΣΑΝΑ: Τι λες κυρά μου; Είσαι εντελώς ηλίθια; Δεν βλέπεις τι συμβαίνει γύρω σου;

ΜΑΝΙΑ: Μίλα καλύτερα!

ΦΙΟΡ: Καλά σου λέει. Μα σε ποιον νομίζεις ότι μιλάς έτσι; Στη μάνα σου;

ΣΑΝΑ: Δεν βλέπεις τους νεκροζώντανους που κυκλοφορούνε εκεί έξω με τις ουλές και τις αρρώστιες τους ανάμεσα μας; Δε βλέπεις τα γραφεία τελετών που είναι σε αναστολή; Τα νοσοκομεία που είναι άδεια; Τα πτώματα που διαδηλώνουν; Τους στρατιώτες στο μέτωπο που με το ένα χέρι πυροβολούν και με το άλλο τακτοποιούν τα εντόσθια τους; Δε βλέπεις τα σημάδια μου; Κοίτα τα χέρια μου! Βλέπεις; Οι φλέβες είναι κομμένες! Κοίτα και αυτόν τον άχρηστο δίπλα σου. Έχει μια τρύπα στην καρδιά. Ξέρεις γιατί; Γιατί τον μαχαίρωσε ένας ταξιτζής. Ξέρεις που είναι τώρα η καρδιά του; Μέσα μου. Γιατί την έφαγα. Και τώρα ο Φιορ περιμένει να τη χέσω για να την πάρει πίσω και να τη βάλει στη θέση της.

ΦΙΟΡ: (γελάει)

ΜΑΝΙΑ: Παίρνει κάτι;

ΦΙΟΡ: Δεν έχω ιδέα. Και εγώ δεν την ξέρω και πολύ. Μη νομίζεις. Μόλις τη γνώρισα.

ΜΑΝΙΑ: Και σου είπε δηλαδή ότι ο θάνατος απεργεί;

ΦΙΟΡ: Ναι.

ΜΑΝΙΑ: Και εσύ το πίστεψες;

ΦΙΟΡ: Μάλλον παραίμαι ευκολόπιστος.

ΣΑΝΑ: Ψέματα σου λέει. Η απεργία είναι αληθινή! Δοκίμασε να αυτοκτονήσεις. Δε θα μπορέσεις!

ΦΙΟΡ: Εγώ λέω να δοκιμάσουμε κάτι άλλο. Να σιοτώσουμε εσένα. Και αν δεν πεθάνεις τότε σημαίνει πως η απεργία είναι αληθινή.

ΣΑΝΑ: Σύμφωνη.

ΦΙΟΡ: Ωραία. Μάνια πιάσε μια πέτρα...

MANIA: Σσς! Γάβγισμα ήταν αυτό; Ακούσατε γάβγισμα;

ΣΑΝΑ: Εγώ δεν ακούω καλά. Αφού σας είπα τα αυτιά που είναι γεμάτα με χώμα!

ΦΙΟΡ: Ούτε και εγώ.

MANIA: Εγώ νομίζω πως άκουσα τη Σάνα. Ακουγόταν προς τα εκεί. Πάω να ψάξω.

ΦΙΟΡ: Έρχομαι και εγώ.

ΣΑΝΑ: Στη θέση σου δε θα πήγαινα πουθενά με αυτόν.

ΦΙΟΡ: Βούλωστο.

ΣΑΝΑ: Ξέρεις από που έρχεται;

ΦΙΟΡ: Εσύ ξέρεις που ήρθαμε;

ΣΑΝΑ: Στη φυλακή ήταν!

ΦΙΟΡ: Θα την πιστέψεις;

ΣΑΝΑ: Είναι δραπέτης. Και τον κυνηγάνε να τον πιάσουν τα πτώματα δύο μπάτσων.

ΦΙΟΡ: Μάνια, Μάνια, Μάνια. Κοίτα με. Κοίτα με καλά. Σου θυμίζει κάτι το πρόσωπο μου; Με έχεις ξαναδεί;

MANIA: Όχι.

ΣΑΝΑ: Και τι σημαίνει αυτό;

ΦΙΟΡ: Είναι δυνατόν να είχα δραπετεύσει από τη φυλακή να μην είναι η φάτσα μου στην τηλεόραση; Ή στις εφημερίδες; Εν έτει 1994; Ε;

ΣΑΝΑ: Πόσο;

ΦΙΟΡ: 1994.

ΣΑΝΑ: Τι λες ηλίθιε;

ΦΙΟΡ: Μα καλά δεν ξέρεις τι χρονιά έχουμε;

ΣΑΝΑ: Και... και τι μήνα έχουμε;

MANIA: Απρίλιο. Έχουμε 9 Απριλίου 1994.

ΣΑΝΑ: Αποκλείεται. Μα εγώ το 1995 γεννήθηκα.

ΦΙΟΡ: Αλήθεια; Πότε;

ΣΑΝΑ: Δεν ξέρω. Κάποια μέρα τον Ιανουάριο.

ΦΙΟΡ: (γελάει)

MANIA: Θες να μας πεις δηλαδή ότι γεννήθηκες στο μέλλον;

ΦΙΟΡ: Όχι απλώς στο μέλλον, αλλά ακριβώς εννιά μήνες μετά. Απίστευτο ε; (γελάει)

ΣΑΝΑ: Δούλεψε. Αυτό που έκανε ο Μίκυ δούλεψε. Αυτή είναι η νύχτα της σύλληψης μου. Άρα εσύ, εσύ είσαι η μητέρα μου.

MANIA: Εγώ;

ΦΙΟΡ: (γελάει)

ΣΑΝΑ: Μη με γεννήσεις! Μη το κάνεις!

MANIA: Να σε γεννήσω; Εγώ να σε γεννήσω;

ΣΑΝΑ: Εσύ. Είσαι έγκυος σε εμένα απλά δεν το ξέρεις.

ΦΙΟΡ: Α καλά... μιλάμε η κοπέλα πάσχει!

ΣΑΝΑ: Σκάσε!

ΦΙΟΡ: Μη μου λες να σκάσω γιατί θα σου πάρω το κεφάλι και θα το πετάξω στις δημόσιες τουαλέτες για κολύμπι.

ΣΑΝΑ: Μάνια άκουσε με, έρχομαι από το μέλλον. Είμαι το παιδί που έχεις μέσα σου. Σε εννιά μήνες από τώρα θα με εγκαταλείψεις δίπλα στη θάλασσα για να πεθάνω με ένα σημείωμα δίπλα μου στο οποίο θα ζητάς να με ονομάσουν Σάνα.

MANIA: Μα εγώ δεν είμαι έγκυος.

ΣΑΝΑ: Είσαι. Απλώς δεν το ξέρεις! Απόψε έμεινες έγκυος. Είσαι έγκυος σε εμένα. Θα με γεννήσεις αλλά θα με εγκαταλείψεις δίπλα στη θάλασσα. Όταν μεγαλώσω θα προσπαθήσω να αυτοκτονήσω αλλά δε θα μπορώ επειδή ο θάνατος θα έχει απεργία.

MANIA: Δηλαδή εσύ είσαι η κόρη μου από το μέλλον;

ΣΑΝΑ: Ακριβώς.

ΦΙΟΡ: (γελάει) Πολύ διασκεδάζω...

MANIA: Και ήρθες εδώ να μου ζητήσεις να μη σε γεννήσω;

ΣΑΝΑ: Ακριβώς!

MANIA: Και πως κατάφερες να ταξιδέψεις στο παρελθόν;

ΣΑΝΑ: Ένας ταξιτζής, ο Μίκυ κάλεσε την τελευταία τρύπα της φλογέρας. Μια χωροχρονική πύλη που σε μεταφέρει στη νύχτα της σύλληψης σου. Ήρθα εδώ για να σου πω να μη με γεννήσεις. Αν με γεννήσεις θα φέρεις στον κόσμο έναν πραγματικά πολύ δυστυχισμένο άνθρωπο Μάνια. Κοίταξε με. Κοίτα τις ουλές μου. Τόσο πολύ μισώ τον εαυτό μου. Τραυματίζομαι θανάσιμα συνέχεια και πίνω δηλητήριο. Ακόμα

και αν ξέρω ότι δε μπορώ να πεθάνω λόγω της απεργίας. Με βασανίζω και μου προκαλώ πόνο με την ελπίδα ότι θα σταματήσω να υπάρχω. Όμως για όσο κρατάει η απεργία από εκεί που έρχομαι εγώ, ο μόνος τρόπος να σταματήσω να υπάρχω είναι το να εκμηδενίσω την ύπαρξή μου. Για αυτό σου λέω Μάνια. Μη με γεννήσεις. Σκοτώσε το έμβρυο που έχεις μέσα σου. Ή άσε εμένα να το κάνω για εσένα αν δεν έχεις το θάρρος.

ΦΙΟΡ: (χειροκροτάει) Μπράβο! Μπράβο!

MANIA: Δεν θα σκοτώσω κανένα έμβρυο.

ΣΑΝΑ: Θα το κάνω εγώ για σένα.

MANIA: Δεν θα το κάνεις.

ΣΑΝΑ: Θα το κάνω. Είτε το θες είτε όχι! Για τη δική μου ζωή μιλάμε. Μόνο εγώ έχω δικαίωμα. Και απαιτώ να σκοτώσεις το έμβρυο που έχεις μέσα σου. Τώρα! Και θα εξαφανιστώ αμέσως.

ΦΙΟΡ: Να εξαφανιστείς; Μήπως ξεχάστηκες; Κάτι μου χρωστάς μαλακισμένο...

ΣΑΝΑ: Άντε γαμήσου!

ΦΙΟΡ: Θα πάω...

MANIA: Δεν είναι θέμα του αν έχεις δικαίωμα ή όχι Σάνα. Το θέμα είναι ότι αν όντως λες την αλήθεια, η απόπειρα εκμηδένισης της ύπαρξής σου έχει ήδη αποτύχει.

ΣΑΝΑ: Γιατί;

MANIA: Αν είχες καταφέρει να σταματήσεις την εγκυμοσύνη μου σε εσένα τότε δεν θα ερχόσουν εδώ ως ενήλικη και ήδη μεγάλη για να μου πεις να μην σε γεννήσω. Δεν θα είχες υπάρξει ποτέ.

ΦΙΟΡ: (γελάει) Ωωω είδες που σου είπα ότι είναι έξυπνη;

ΣΑΝΑ: Μπορεί αυτή να είναι η πρώτη φορά που προσπαθώ...

MANIA: Ας είναι. Τσάμπα μιλάμε πάντως. Εγώ έγκυος δεν είμαι.

ΣΑΝΑ: Είσαι έγκυος! Σε εμένα! Απλά δεν το ξέρεις ακόμα! Στο σημείωμα έγγραφες ότι έκανες έρωτα με έναν δαίμονα σε ένα φρικτό όνειρο. Και ζητούσες να με ονομάσουν Σάνα!

MANIA: Πιστεύω ότι αν είχα κάνει κάτι με δαίμονα θα το θυμόμουν.

ΦΙΟΡ: Σίγουρα θα το θυμόσουν.

ΣΑΝΑ: Σε παρακαλώ πίστεψε με! Έχεις μείνει έγκυος. Σε εμένα!

MANIA: Όχι, αποκλείεται.

ΣΑΝΑ: Που το ξέρεις;

ΜΑΝΙΑ: Το ξέρω.

ΣΑΝΑ: Κάνεις λάθος!

ΜΑΝΙΑ: Παράτα με. Δεν έχω πάει ποτέ μου με άντρα. Είμαι παρθένα.

ΣΑΝΑ: Τότε πως... υποτίθεται ότι αυτή είναι η στιγμή της σύλληψης μου...

ΦΙΟΡ: Μπορεί και να είναι.

ΜΑΝΙΑ: Δεν είναι. Αλλά θα σου υποσχεθώ κάτι. Αν όντως έχεις δίκιο τότε θα κάνω ακριβώς αυτό που μου είπες ότι έκανα. Θα σε γεννήσω και θα σε παρατήσω δίπλα στη θάλασσα με ένα σημείωμα. Και θα ζητήσω να σε ονομάσουν Σάνα. Θα ζήσεις τη ζωή σου ακριβώς όπως την έζησες και θα έρθεις να με βρεις ξανά αυτήν ακριβώς τη νύχτα για να μου ζητήσεις να μη σε γεννήσω. Που ξέρεις. Ίσως την επόμενη φορά καταφέρεις να με πείσεις.

ΦΙΟΡ: Που ξέρεις; Ίσως την επόμενη φορά καταφέρεις να την πείσεις.

ΣΑΝΑ: Αυτή είναι η σωστή νύχτα! Πρέπει να με πιστέψεις και να μην με γεννήσεις!

ΦΙΟΡ: Άντε πάλι. Αφού σου λέει η κοπέλα ότι δεν είναι έγκυος...ακόμα!

ΣΑΝΑ: Τότε να μην μείνει.

ΦΙΟΡ: Α καλά ντάξει άντε γεια. Δεν έχεις καταλάβει ακόμα τι πρόκειται να συμβεί; Μάλλον από το πολύ κούνημα το μυαλό σου έγινε δυσλειτουργικό.

ΣΑΝΑ: Μην κοροϊδεύεις το κεφάλι μου. Εσένα η καρδιά σου είναι αχώνευτη. Σαν λάστιχο.

ΦΙΟΡ: Δε σου περνάει από το μυαλό ότι μπορεί να ήρθες εδώ για να αποτρέψεις την σύλληψη σου αλλά τελικά να καταφέρεις το ακριβώς αντίθετο;

ΣΑΝΑ: Όχι. Όχι δε θα γίνει αυτό...

ΦΙΟΡ: Θα γίνει. Και ξέρεις πως; Δωρέαν και αυτόματα (γελάει) από εμένα...

ΣΑΝΑ: Τι εννοείς;

ΦΙΟΡ: (γελάει) Θα γίνω μπαμπάς.

ΣΑΝΑ: Φιορ, όχι! Θα σε αφήσω να με ξεκοιλιάσεις και να πάρεις την καρδιά σου πίσω. Στο υπόσχομαι! Κάνε μου ο,τι θες. Μόνο σε παρακαλώ μη... μη....

ΦΙΟΡ: Σκέφτομαι τι ωραία που θα ήταν αν σου ξεκόλλαγα το όμορφο κεφαλάκι σου για να το πάρω μαζί μου. Εγώ να σε βλέπω και να εμπνέομαι και εσύ να βλέπεις το θαύμα. Το θαύμα της ζωής.

ΣΑΝΑ: Σε παρακαλώ μην το κάνεις Φιορ! Σε παρακαλώ! Κάνε μου ο,τι θες. Μην το κάνεις αυτό Φιορ!

ΜΑΝΙΑ: Σταματήστε! Φτάνει πια. Πόνεσε το κεφάλι μου με όλες αυτές τις ασυναρτησίες. Φεύγω. Θα πάω να ψάξω την Σάνα. Δε μου καίγεται καρφί για εσάς τους δυο.

ΦΙΟΡ: Μάνια περίμενε!

ΜΑΝΙΑ: Τι θες;

ΦΙΟΡ: Θα έρθω και εγώ μαζί σου.

ΣΑΝΑ: Όχι! Φιορ μη, σε παρακαλώ! Μάνια μη! Θα σου κάνει κακό! Είναι ο πατέρας μου! Πρέπει να με πιστέψεις!

ΦΙΟΡ: (γελάει) Μα που τα σιέφτεται όλα αυτά;

ΣΑΝΑ: Φιορ μην το κάνεις! Η απεργία θα λήξει και θα πεθάνεις χωρίς την καρδιά σου. Το έγγραφε η Μάνια στο σημείωμα που άφησε δίπλα μου όταν ήμουν μωρό. Ο εραστής της με το που τελείωσε μέσα της, έπιασε το στήθος του και πέθανε. Άρα η απεργία θα λήξει σε λίγο. Και εσύ χωρίς την καρδιά σου θα πεθάνεις! Έλα να την πάρεις από εμένα και να τη βάλεις στη θέση της!

ΦΙΟΡ: Τα λέμε όταν μεγαλώσεις Σάνα. Την επόμενη φορά που θα συναντηθούμε εύχομαι να έχεις καλύτερη τύχη.

ΜΑΝΙΑ: (γελάει) Ωστε δηλαδή δεν έχεις καρδιά;

ΦΙΟΡ: Φυσικά και έχω. Αν και υπάρχουν πολλές γυναίκες που θα ισχυριστούν το αντίθετο... Εσύ όμως δε θα το πεις ποτέ.

ΜΑΝΙΑ: (γελάει) Α ναι; Για μίλησε μου για αυτό...

ΦΙΟΡ: Θα πούμε ό,τι θες. Για πες μου για το σκύλο σου, τι ράτσα είναι;

ΜΑΝΙΑ: Δεν πιστεύουμε σε ράτσες.

ΦΙΟΡ: Δεν πιστεύετε; Δεν πιστεύετε ποιοι;

ΜΑΝΙΑ: Εγώ και οι γονείς μου.

ΦΙΟΡ: Α, είπα και εγώ.

ΜΑΝΙΑ: Τι νόμιζες;

ΦΙΟΡ: Φοβήθηκα... μήπως υπάρχει κάποιος άλλος. Υπάρχει;

ΜΑΝΙΑ: Είσαι πολύ αδιάκριτος. Το ξέρεις;

ΦΙΟΡ: Αυτή είναι η γοητεία μου.

MANIA: *(γελάει)* Πλάκια έχεις βρε Φιορ...

(Ο Φιορ και η Μάνια απομακρύνονται. Η Σάνα μένει μισοθαμμένη στο χώμα μόνη)

ΣΑΝΑ: Μάνια.....

(ακούγεται κραυγή)

ΣΑΝΑ: *(τραντάζεται στο ρυθμό της καρδιάς του Φιορ)* Μη! Σταμάτα! Σε παρακαλώ! Άφησε την! Σταμάτα! Σταμάτα!

(ακούγεται κραυγή)

6

(Ο Μίκυ στην αποβάθρα του σταθμού.)

ΜΙΚΥ: Ντάπα, ντούπα. Τοι. Τοι. Άντε πάλι. Τα βαγόνια ξερνοβολάνε ανθρώπους. Δε μπορείς να ξεχωρίσεις πια ποιος από αυτούς είναι ζωντανός και ποιος νεκροζώντανος. Τι είναι άραγε αυτό που οδηγεί κάποιον όπως είναι ο θάνατος να ξεκινήσει μια απεργία; Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς από όλους αυτούς που τρέχουν για να προλάβουν τα τρένα και τα λεωφορεία; Όπου να 'ναι θα έρθει το βαγόνι που ξερνάει εκείνο το κορίτσι που κρατάει λουλούδια. Λουλούδια που λόγω της απεργίας δε μαραίνονται. Έρχεται κάθε μέρα την ίδια ώρα. Το ένα βαγόνι την ξερνάει το άλλο την καταπίνει. Κουβαλάει λουλούδια από το ένα βαγόνι στο άλλο. Κάποτε πριν ακόμα ξεκινήσει η απεργία την ακολούθησα. Είχε έρθει η ώρα της. Την ακολουθούσα χωρίς να με έχει πάρει χαμπάρι και περίμενα πριν την κάνω θύμα μου να δω σε ποιον πηγαίνει κάθε μέρα την ίδια ώρα το μπουκέτο με τα λουλούδια. Πουθενά δεν τα πάει. Το βαγόνι την καταπίνει και με το που φτάνει στον τερματικό σταθμό η κοπέλα

βγαίνει έξω και περπατά δυο χιλιόμετρα μέχρι να φτάσει στην παραλία. Εκεί πετάει τα λουλούδια στη θάλασσα τα βλέπει να πνίγονται και φεύγει. *(χλιμντρίζει σαν άλογο γελάει και κλαίει)* Αυτό κάνει. Δε μοιάζει να βαριέται. Μάλλον απολαμβάνει την ιδέα του να έχει κάπου να πάει. Κάθε μέρα την ίδια ώρα. Ντάπα, ντούπα. Τοκ. Τοκ. Εμένα όμως γιατί να μου αρέσει αυτό; Δεν ξέρω. Η ταύτιση; Για πρώτη φορά είδα κάτι πιο όμορφο από τα κοτόπουλα. Πιο δικό μου και από τον εαυτό μου. Αν αυτό που είμαι μπορεί να πει κανείς ότι είναι εαυτός. Δεν ξέρω το όνομα της. Δεν έχω τολμήσει να της μιλήσω. Ευχήθηκα να γίνω θνητός. Αν όχι θνητός τότε λιγότερο αθάνατος από αυτό που είμαι. Το μόνο που έκανα ήταν κάθε μέρα να την ακολουθώ. Αναβάλλοντας την διαδικασία του θανάτου της. Δωρεάν και αυτόματα! Όχι επειδή τη λυπάμαι. Όχι επειδή είναι για να ζήσει. Στην πραγματικότητα είναι και εκείνη νεκροζώντανη. Χωρίς όμως να έχει ορατές πληγές. Ξέρετε γιατί ξείνησα την απεργία; Επειδή ντρέπομαι, ντρέπομαι να τη συναντήσω. Τρέμω στην ιδέα. Δε θέλω να πεθάνει και να συναντηθούμε. Για αυτό αποφάσισα να απεργήσω. Που ακούστηκε. Ο Θάνατος να ντρέπεται. Θα πει κανείς “εσύ δε ντράπηκες να κοιτάξεις στα μάτια παιδιά που πέθαναν από την πείνα, θύματα πολέμου, ολοκαυτώματος, βρέφη που πρόλαβαν να πάρουν μόνο μια ανάσα, δολοφονημένους και βασανισμένους νεκρούς, μανάδες που τους είχες αρπάξει τα παιδιά νωρίτερα. Και ντρέπεσαι αυτήν; Ντροπή σου!” *(γελάει)* Ναι. Την ντρέπομαι. Δε μπορώ να εξηγήσω γιατί. Προτιμώ να την παρατηρώ. Μου αρέσει να την παρατηρώ. Κάθε μέρα η ίδια διαδικασία. Το ένα βαγόνι την ξερνάει το άλλο την καταπίνει, περπατάει, φτάνει θάλασσα πετάει τα λουλούδια, τα βλέπει να πνίγονται και φεύγει. Και από Θάνατος έγινα ο Μίκυ, ο ταξιτζής. Μπορούσα να γίνω πολλά πράγματα αλλά διάλεξα αυτό. Και αυτό γιατί ήξερα ήδη πως ένα απόγευμα επιστρέφοντας με τα πόδια από τη θάλασσα κάποιος θα της έκανε κακό και θα την έφερνε σε εμένα. Δωρεάν και αυτόματα. Δεν την έσωσα επειδή ήθελα να ζήσει. Την έσωσα επειδή δεν ήμουν έτοιμος να της δείξω τα μούτρα μου. Δεν ήμουν έτοιμος να σταματήσω να την παρακολουθώ να πηγαίνει να πετάει τα λουλούδια. Δεν ήμουν έτοιμος να τη συναντήσω. Θα την τρώμαζα. Ποιος ξέρει τι θα σκεφτόταν. Το απόγευμα που ήταν να πάθει το κακό και να πεθάνει έγινα ο Μίκυ ο ταξιτζής. Για να την μεταφέρω εγώ και να μη γυρίσει με τα πόδια στο σταθμό. Να μην την βρει στο δρόμο αυτός που θα την έβρισκε. Να μην πεθάνει και με δει. Κάθε μέρα έρχομαι εδώ στο σταθμό και την περιμένω. Ούτε που με πρόσεξε ποτέ. Η απεργία μου δεν την εμποδίζει από το να τηρεί το πρόγραμμα της. Κάθε μέρα ίδια ώρα είναι εδώ. Μεταφέρει τα λουλούδια από το ένα βαγόνι στο άλλο για να τα πετάξει στη θάλασσα και μετά να γυρίσει στο σπίτι της. Υπάρχει κάτι πιο όμορφο από αυτό; Για μένα όχι. Και το λέω εγώ που δεν έχω ψυχή. Εγώ που δεν ξέρω πως είναι να έχει κανείς ψυχή. Σταμάτησα να μαζεύω λουλούδια επειδή βρήκα το ομορφότερο λουλούδι. Ντάπα, ντούπα. Τοκ. Τοκ. Αλλά θα πρέπει να το μαζέψω. Γιατί κανέναν δε θα μαζέψει εμένα.

Και δε θέλω τη φρίκη του να μην είσαι θνητός να τη ζει άλλο εκείνη. Εγώ που κανέναν ποτέ δε θα με σκοτώσει θα σταματήσω την απεργία και θα σκοτώσω εκείνη. Δεν την ντρέπομαι πια. Θέλω να δει το πρόσωπο μου. Όσο άσχημος και να είμαι κοιτάζοντας την γίνομαι σίγουρα ομορφότερος. Θα σταματήσω την απεργία. Παίρνοντας την μαζί μου. Θα με δει και θα τη δω να με βλέπει. Θα ησυχάσουν και τα κοτοπουλάκια. Τα πιο όμορφα πλάσματα. Τα αγαπώ γιατί ενώ έχουν φτερά δε μπορούν να πετάξουν. Δε μπορούν ή δε θέλουν; Το επόμενο κοτοπουλάκι που θα πάρω μαζί μου θα το ρωτήσω να μου πει. Θα ησυχάσουν λοιπόν τα καημένα τα κοτοπουλάκια. Θα ησυχάσουν και οι υπόλοιποι που αν δεν ήταν τέτοια κούτσουρα δε θα τους έκαιγαν τα τζάκια. *(χλιμντρίζει και γελάει σαν άλογο)* Το βαγόνι ξερνάει ανθρώπους. Ντάπα, ντούπα. Τοι, τοι. Να τη. Έρχεται. Την βλέπω. Και σε λίγο θα με δει και αυτή. Τώρα που ήρθε και θα την πάρω, τι θα έχω όμως να περιμένω πια;

ΤΕΛΟΣ